GAZETA SF 41

Revistă electronică de artă și literatură speculativă

fanzin.clubsf.ro

Gazeta SF nr.41/ august 2014

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro

Redactor şef: Alexandru Ioan Despina

Redactor şef-adjunct: Alexandru Lamba

Redactia : Mircea NANU-MUNTEAN,
Bogdan S. POPESCU,
Sorin TRASCU,
Mihaela MARCU,
Marcel GHERMAN,
Teodora MATEI

Contribuții grafice: Dobro

Editor / Director George SAUCIUC

SUMAR

Editorial – De ce scrie omul (de Alexandru Lamba)

Povestiri
- Ceață în oglindă (de Gabriela Beatrice-Moisescu)
- Extraplanetarul (de Vic Huniade)
- Conul (de Florin Purluca)

Mainstream – Pe gaura cheii (de Ionuț Cheran)

Traduceri – O fantomă (de Guy de Maupassant)

Foileton
- Republica IV (de Cezar Mihai Pârlog)
- O plimbare până la capătul grădinii (de Luminița Dobrea)

Opinii - ,,Guranda" mileniul III (de Mircea Nanu-Muntean)

Autorul îşi prezintă cartea – Fier vechi (de George Lazăr)

Eseu
- Cunoaştere şi credință (de Marcel Gherman)
- Teoria conspirației. Pentru o ultimă revoluție (de Alexandru Dan)

Recenzii
- „Vegetal" de Dănuț Ungureanu şi Marian Truță (de Teodora Matei)
- „Grădinile scufundate" de Bruce Sterling (de Alexandru Lamba)

Artă imaginară - Mişulică la tabăra SF&F ASPHAR (de Mircea Nanu-Muntean)

Cărţi proaspete, autori autohtoni III

EDITORIAL

De ce scrie omul

(de Alexandru Lamba)

Cine crede că e greu să scrii, se înşală amarnic. Nu-i greu deloc. Din momentul în care ai deprins semnificaţia simbolurilor alfabetului – latin în cazul nostru – eşti gata să scrii. Faptul că limba română are scriere fonetică te va ajuta foarte mult în acest demers. Asta în cazul în care nu eşti unul dintre adepţii noului curent cultural care militează pentru renunţarea parţială la aceasta şi înlocuirea unor litere, diacritice, sau grupuri de litere cu altele, precum „ş” cu „sh”, „ţ” cu „tz”, „ca” şi „că” cu „k”, etc. Dak eshti sustzinăt0r al acestei mishkri, ku atit mai gr3u pt tiN. Însă limba e foarte permisivă, iar cursivitatea şi imaginaţia marii majorităţi a cititorilor îţi va permite să te faci înţeles oricum. Nu neapărat apreciat de toată lumea, căci există şi persoane cârcotaşe, care nu agreează spiritul inovator şi liberal al acestei scrieri, dar înţeles vei fi. Bine, poate că nu ar trebui să-ţi baţi capul, deoarece, în obtuzitatea lor, aceste persoane cer, pe lângă îngrădirea imaginaţiei tale la scrierea clasică, şi alinierea chiar mai restrictivă la un set de reguli scârboase, de acordare a unor cuvinte cu altele, de ortografie, chiar de punctuaţie, reguli total nejustificate şi inutile procesului de comunicare. Adică… să fim serioşi! Cine nu înţelege propoziţia: „Mai aveam decât doi care mia dat el”? Evident că toată lumea pricepe despre ce e vorba, dar unii preferă să o facă pe interesanţii. E dreptul lor şi n-ai ce le face. Poate fi frustrant, înţeleg, dar… de ce au ajuns asemenea

persoane să-ți citească rândurile? Poate pentru că le-ai publicat, asumându-ți implicit riscul de a fi văzute şi de persoane inflexibile? Ei, în cazul acesta... nu prea ți se mai permite frivolitatea specifică unui sms sau conversației pe *messenger*.

Din păcate, atunci când scrii pentru publicul larg, trebuie să te adaptezi normelor în vigoare. Dar, mergând puțin mai departe, să lăsăm deoparte mijloacele şi să ne uităm puțin la cauze. De ce scrie omul? Ce-l îndeamnă să-şi aştearnă o seamă de idei în cuvinte scrise şi să le arunce-n lumea largă? Ce urmăreşte prin asta? Bogăție? Faimă? Fericire? Schimbarea lumii?

Probabil că puțin din fiecare. Da, chiar şi bogăție, de ce nu? Foarte adevărat, majoritatea oamenilor care scriu sunt perfect conştienți că şansele pe care le au de a obține vreodată bogăția prin acest demers sunt infime. Chiar şi scriitorii consacrați, a căror valoare nu o poate pune astăzi nimeni sub semnul întrebării, au câştigat prea puțin – dacă au câştigat ceva – din publicarea antumă a textelor lor. Fie au ajuns să fie cu adevărat apreciați după moarte, fie, în cazul cel mai fericit în care s-au bucurat de recunoaştere încă din timpul vieților lor, prețul pe care societatea l-a plătit pentru geniul lor nu a fost atât de mare încât să-l ridice pe respectivul pe culmile prosperității. Nu cred că e nevoie de exemple. Însă există şi excepții. Puține, e adevărat, dar suficiente pentru a ține speranța altora în viață. (Are vreun sens să-i amintesc pe J. K. Rowling şi George R. R. Martin? Ah, tocmai am făcut-o...) În definitiv, raportul dintre oamenii care s-au îmbogățit jucând la loterie şi cei care au jucat constant şi au rămas săraci este, cred eu, mult mai mic decât cel dintre scriitorii ajunşi bogați de pe urma operei lor şi oamenii care scriu fără vreo recompensă materială serioasă. Şi, păstrând analogia, aşa cum loteria oferă şi premii la categoria a doua sau a treia, premii care nu te vor îmbogăți dar îți vor permite să-ți satisfaci ocazional câte un moft, la fel se poate câştiga şi din scris, cu moderație. Şi pentru asta nu ai nevoie un zâmbet fugar al zeiței Fortuna, ci totul depinde de tine, de capacitatea ta de a-ți îmbunătăți permanent scriitura, de a evolua ca scriitor şi de a produce opere cât mai de valoare, pe care să le poți apoi valorifica.

Însă acesta nu este decât unul dintre motoarele motivaționale ale omului care scrie. Dacă ar fi, probabil că marea majoritate ar renunța după primele câteva eşecuri. Pentru că, nu-i aşa?, nimeni nu câştigă bani de la prima tentativă literară. Însă poate câştiga o minimă recunoaştere. Chiar dacă va fi respins de (cine ştie câți) redactori sau editori, de cele mai multe ori un text atrage, pe lângă critici, şi câteva aprecieri pozitive. Iar pentru cei mai tenace dintre autori nu e nevoie de mult pentru a-i motiva. Sigur, de aici şi până la faimă este un drum extrem de lung şi de anevoios, presărat inevitabil cu deziluzii şi eşecuri. De capacitatea autorului de a-şi reveni din depresie, de a trage învățăturile şi de a progresa depinde, în mare parte, şi succesul final. Şi de talent, bineînțeles. Însă, chiar şi având cea mai feroce tenacitate şi cel mai sclipitor talent, succesul tău poate să nu fie chiar ceea ce ți-ai imaginat. Probabil că un individ oarecare din Argentina nu va fi auzit niciodată numele tău, probabil că nu vei ajunge să fi tradus în spaniolă sau portugheză şi nici vândut dincolo de graniță. Dar e bine să speri. Poate că totuşi câțiva oameni – nu neapărat un număr cu o putere a lui zece atât de mare – vor auzi de tine, îți vor citi textele şi le vor găsi plăcute. Mulți, puțini… cine ştie? Cam câți ar trebui să fie pentru a fi tu fericit? Are numărul oamenilor pe care i-ai atins şi i-ai impresionat o importanță atât de mare? Dar calitatea lor? Pentru cine scrii, pentru mase sau pentru elite? Elitele sunt pretențioase şi rar elogiative. Şi atunci… ce compromisuri eşti dispus să accepți pentru a ajunge la cât mai multe urechi? Ție personal îți mai plac operele tale? Mai eşti tu însuți cel care vorbeşte în spatele hârtiei sau este vocea care place, dar care nu mai are nimic în comun cu tine? Şi te întreb: merită această faimă? Îți doreşti ca oamenii să-ți cunoască numele de pe acele coperți? Mai eşti fericit? Este simpla atenție satisfăcătoare? Oare atât căutai? Sau era mult mai bine atunci când te cunoştea doar o mână de oameni, dar te cunoştea pe tine?

Dar cred că am zburat prea departe, iar viziunea nefericirii de pe culmile gloriei s-ar putea să fie o problemă pe care să nu o ai niciodată. Să schimbi lumea prin artă e atât de aproape de imposibil încât ai nevoie de un microscop pentru a vedea

diferența. Iar rezultatul, imprevizibil. Poți însă să încerci. Iar dacă în tentativa ta vei atinge sufletele unui cât de mic grup de oameni, tot efortul nu va fi fost în zadar.

POVESTIRI

Ceață în oglindă

(de Gabriela Beatrice-Moisescu)

„Night is dark and full of terrors." (G. R. R. Martin)

Urăsc oglinzile. Şi ele se pare că mă urăsc pe mine.

Le urăsc încă de când eram copil. A murit bunica mea şi... le urăsc.

Ploua în noapte aceea, după ce am îngropat-o.

Era o femeie frumoasă, cu toate că trecerea anilor îşi pusese amprenta asupra chipului şi părului ei cândva bălai. Ce tare o mai iubisem!

Stăteam şi plângeam, când orologiul a început să sune. Era ceasul ei favorit, primit în dar de la o mătuşă... Era o piesă atât de veche şi frumoasă!

Şi a început să cânte. Nu la oră fixă, aşa cum eram obişnuită, ci pe la două jumate, adânc în noaptea întunecată.

M-am speriat şi mi-am scos capul plin de lacrimi de sub pătură. Tremuram, pentru că începuse să cânte acel cuc înainte de vremea lui.

— Mami? am întrebat încet, suspinând.

Eram în camera mea din casa bunicilor, alături de câinele pe care îl primisem în dar de la bunica la aniversarea de cinci ani. În urmă cu un an şi ceva.

Am aşteptat să mi se răspundă, dar mămica mea nu a făcut-o. Nu îi stătea în fire.

Nu vedeam nimic pe hol, deşi trebuia să fie o lumină foarte slabă, de la o veioză mică.

Am auzit un ciocănit şi am tresărit, uimită. Am prins cu mâna urechea lungă şi maro a câinelui de pluş.

— Mămico, tu eşti?!

Nici de această dată nu mi-a răspuns nimeni. Deşi tremuram şi o transpiraţie rece îmi curgea pe spate, mi-am dat pătura jos de pe mine şi am pornit încet către marginea patului, târându-mă.

Picioarele mele goale au simţit răceala cimentului din casa bătrânească, de ţară. A fost ca o confirmare a realităţii pentru mine - nu visam.

De obicei, dormeam cu draperiile trase. Mi-era teamă să privesc pe fereastră în toiul nopţii.

M-am îndreptat către întrerupător şi l-am apăsat, dar rămânând cu ochii pe draperii. Apoi, când camera a fost scăldată în lumină, am avut curajul să mă îndrept spre geam şi să apuc materialul catifelat, trăgându-l brusc la o parte.

Nu ştiu ce m-am aşteptat să găsesc acolo... Dar cert e că nu era nimic. Vedeam clar felinarul de pe stradă, care lumina curtea şi ajungea până la fereastra camerei mele. Nici urmă de nimic altceva. Nici măcar Lexi nu era acolo, căţeluşa mea care avea obiceiul să doarmă pe leagănul mare, de lemn, din faţa casei.

Am zâmbit.

„Mi s-a părut”, mi-am spus. Am vrut să mă aşez în pat, înapoi, dar am auzit o bătaie.

Fereastra la care tocmai ce mă uitasem era singura din cameră. Mi s-a zbârlit pielea pe mine şi m-am întors brusc, încă ţinând în mâna stângă câinele, de o ureche.

— Mamiiiiiiiiiiiiiiiiii! am urlat cât m-au ţinut puterile, apoi am izbucnit în lacrimi.

În oglindă era!

Vedeam doar o siluetă vagă, acoperită de o ceaţă densă. Tot ce puteam vedea bine era o mână puţin zbârcită, lipită de partea cealaltă a oglinzii. În rest, un chip apropiat de sticlă, care respira, aburind-o.

Am strigat şi-a doua oară. Mama mea a intrat în cameră, alarmată, înnodându-şi cordonul unui halat albastru în jurul trupului.

— Ally, ai păţit ceva? îmi spuse căzând în genunchi.

Mi-am pus mâinile în jurul gâtului ei şi am strâns-o.

— E cineva aici.

Am arătat înspre oglindă, dar mama nu păru să înțeleagă.

— Iubito, nu e nimeni aici, îmi spuse. Se ridică în genunchi şi îmi luă mâna într-a ei... Dar când s-a întors, a rămas şi ea în stare de şoc.

Oglinda din fața noastră purta pe ea o palmă. Era atât de clară...

— Johnatan! urlă femeia cu o disperare vădită.

Tata veni şi el într-un suflet. Se uită la fețele noastre îngrozite, apoi se întoarse şi el. Abia atunci am observat că ținea o bâtă micuță în mână. *„Pentru orice eventualitate*", spunea mereu.

Se apropie de oglindă şi analiză. Apucă de marginea tricoului, o ridică şi se chinui să şteargă. L-am văzut apoi cum se lasă în genunchi şi suflă aer, apoi insistă să şteargă.

— Ginny... spuse înghițind în sec. Vino aici.

N-am vrut să-i dau drumul mâinii, dar îmi spuse că e în regulă, apoi se apropie de tata.

— Ce? îl întrebă în şoaptă.

Cu vocea şi mai joasă ca a ei, tata spuse:

— E... de cealaltă parte a oglinzii.

Nu voiau să îi aud eu, dar am făcut-o. Am izbucnit în plâns şi am început să tremur de frică, sughițând şi înecându-mă cu lacrimi.

În noaptea aceea am dormit cu ei.

De atunci urăsc oglinzile. Şi invers.

Nu ştiu ce a fost. Bănuiesc că bunica, luându-şi adio de la noi... Chiar nu ştiu. Şi nici nu mă interesează, pentru că de atunci nu am avut oglinzi mari în casă. Doar micuțe, pentru a mă vedea eu, din când în când.

În baie nu e oglindă nici măcar acum, la douăzeci de ani diferență.

Stăteam în pat, alături de prietenul meu, în camera lui.

El avea un şifonier proaspăt cumpărat, cu o oglindă uriaşă, încântătoare. Îmi plăcea piesa de mobilier, cu excepția porcăriei ăleia uriaşe, rău prevestitoare.

— Nu înțeleg cum te descurci fără ele, îmi spuse mângâindu-mă pe burtă.

Am zâmbit.

— Simplu, mă spăl, mă pregătesc şi abia apoi mă uit în oglindă. Dacă îmi convine, e perfect. Plus că nu mă împopoțonez ca altele.

Michael îmi zâmbi. Ştiam după cum i-am simțit buzele pe obrazul meu. Apoi mă trase de cap şi mă sărută şi pe buze.

Abia după câteva momente, m-am tras puțin pe pernă şi l-am întrebat:

— Ai obosit deja? Sau ți-e cald?

— De ce? mă întrebă cu vocea liniştită.

— Pentru că... Respiri aşa greu, i-am răspuns, făcându-mă covrig în brațele sale.

A deschis gura să îmi spună ceva, dar s-a auzit o bătaie puternică în fereastră.

Pielea mi s-a făcut de găină. La dracu', ne aflam la etajul nouă din toate cele zece şi nu avea cum să ajungă altcineva în balcon sau în casă.

M-am ridicat în şezut, tremurând.

— Ally... îmi şopti prinzându-mă de mână. Stai aici, ok?

S-a ridicat şi a păşit încet către ieşirea din cameră, fără să facă vreun zgomot. Doar că aveam o presimțire urâtă.

Am auzit din nou o bătaie. Nu m-am chinuit să mă feresc, ci m-am apropiat cu un curaj pe care nu ştiam că îl am.

M-am aşezat în genunchi în fața oglinzii şi mi-am apropiat fața de ea, până ce nasul meu atingea sticla. Am ascultat, apoi am mirosit, am văzut totul cu o atenție uriaşă.

Ceața a jucat diferite jocuri în oglindă, s-a răsucit şi preschimbat, până când a luat o formă şi am putut vedea un băiat căzut la pământ, într-o baltă de sânge.

— Ajută-mă... îmi ceru, iar eu mi-am lipit palmele de oglindă, privind şi ascultând.

Din câte îmi puteam da seama, era un accident de maşină. Erau flăcări pe fundal, iar băiatul respectiv era plin de sânge.

— Încerc, dar cine eşti?

A bubuit maşina, s-au spart nişte vitrine în jur – deci era undeva în oraş... sau într-un oraş. Dar unde?! Şi despre cine era vorba?!

Mi se zbârlise pielea pe mine. Oroarea din oglindă a dispărut, înlocuită doar de o privire de un albastru intens, cu o căutătură îngrozită.

— Te rog...

— Te ajut! Cine eşti?!

— Cu cine vorbeşti? întrebă prietenul meu, intrând în cameră şi privindu-mă suspicios, cu ochii lui mari şi curioşi.

— Cu nimeni, i-am spus întorcându-mă cu spatele în mod instinctiv. Acopeream oglinda ca un copil care ascunde un animal găsit pe stradă.

Când m-am întors, imaginea dispăruse. M-am speriat, ştiind că cineva avea să pățească ceva rău, aşa că m-am grăbit să plec. Mi-am tras hainele pe mine în mare goană, apoi am ieşit pe uşă fără nicio explicație.

Am trecut pe lângă toate vitrinele din drumul meu, dar niciuna nu îmi părea cunoscută. Am oftat. Înainte să intru în casă, am deschis debaraua de pe scara blocului şi am scos de acolo o oglindă mare şi veche.

Oricine m-a căutat într-o piesă de decor nouă şi străină, avea să mă caute şi în propria mea oglindă, pe care am sprijinit-o de peretele din fața patului meu. M-am întins apoi şi am aşteptat.

Cred că aţipisem când am auzit bătăi în sticlă. Fără să vreau, m-am uitat la ferestrele pustii. Apoi mi-am adus aminte că am adus oglinda în cameră şi m-am întors.

Mă priveau doi ochi albaştri, dar nu vedeam alte detalii.

— Ajută-mă, Ally!

Cunoşteam aşa de bine vocea aceea... Dar n-am ştiut cine e. Am rămas privind oglinda, răscolindu-mi mintea. Începusem să plâng din cauza a ceva ce nu se întâmplase încă.

Cineva pățea ceva groaznic, iar eu eram neputincioasă.

Am adormit până la urmă, cu lacrimi curgându-mi şiroaie pe obraji, supărată pe faptul că nu puteam face nimic.

La trezire, un gând mi-a trecut prin minte – oamenii nu vorbesc din oglinzi. Deci o luam razna. Nu aveam pe cine să ajut sau pentru care să plâng, pentru că eram nebună.

Râdeam, stând pe marginea patului şi uitându-mă în gol. Ce idioată fusesem!

Bun, asta trecuse. Trebuia apoi să-i explic prietenului meu de ce m-am comportat aşa ciudat, fără să înțeleagă că m-am țăcănit.

M-am ridicat şi am mers să fac un duş. Doar ce terminasem de spălat părul, când telefonul începu să-mi sune în disperare. M-am grăbit să ies, cu apa târâş în urma mea, şi am răspuns:

— Da?

— Ally, e adevărat ce se spune despre Brandon? mă întrebă Lilly.

— Ce se spune?

— Păi cică e la spital, grav bolnav... Sau ceva de genul ăsta, îmi spuse. Apoi am înțeles şi eu şi am început să termin.

Brandon era cel din oglindă, cu ochii cei albaştri şi vocea puțin hârâită.

— Nu ştiu nimic..

— Sună la spital, doar mătuşă-ta lucrează acolo!

Şi am sunat. Brandon murise, într-adevăr, într-un accident de maşină. Apoi toate țele s-au legat şi mi-am dat seama că, într-un fel sau altul, băiatul îmi ceruse ajutorul înainte să moară.

Mi s-a zbârlit pielea pe mine şi m-a cuprins o senzație cumplită de vină. Apoi mi-a venit să vomit.

M-am îmbrăcat şi am mers la spital cât de repede am putut, sperând că, totuşi, s-a produs o minune între timp.

— Domnişoară, îmi spuse o asistentă, îmi pare rău. L-am resuscitat timp de o oră, dar nu s-a mai trezit. Îmi pare rău... Decesul a fost...

Dar cine naiba o mai auzea?!

Am început să plâng şi mi-am întins mâna pentru a mă prinde de perete. Simțeam că am să cad şi m-am speriat. La fel şi femeia, fiindcă mie mi s-a întunecat privirea. Când am reuşit să

mă trezesc, eram întinsă pe o targă şi o perfuzie picura liniştită deasupra capului meu.

— Domnişoară, eşti bine? mă întrebă un tânăr.

— Brandon e bine? Brandon Halloway?

Mi se aruncă o privire tristă şi mi-am întors capul în partea cealaltă, ca să nu-l mai văd.

— E la morgă, domnişoară.

— Du-mă să-l văd.

Bărbatul se schimbă la faţă, iar eu i-am zâmbit încurajator, deşi gestul îmi rupsese o bucată uriaşă din mine.

— D... Dar, domnişoară, n-nu p-pot să...

— Doamna Tracy Walkman îţi e cunoscută? îl întreb şi schimbarea de pe chip mi-a confirmat bănuiala. Dădu din cap, apoi am spus: O pot ruga să mă ducă, aşa că vă e tot una. Vreau să-l văd.

De ce eram aşa dornică să-l văd? Brandon fusese primul meu prieten adevărat, totul pentru mine. Îmi fusese aproape când îmi fusese cel mai greu, când părinţii mi se despărţiseră sau când îmi murise bunicul. Brandon fusese acolo chiar şi când murise bunica mea, să-mi fie aproape. La orice oră din zi şi din noapte l-aş fi sunat, s-ar fi trezit şi ar fi venit la mine, să mă ajute.

Am regretat despărţirea noastră, dar era de prisos. Mama lui considerase că el merită ceva mai bun decât mine, aşa că se certase cu el şi-i făcuse zile fripte până ce, împreună, am hotărât să punem punct.

Şirul gândurilor s-a rupt atunci când asistentul mă postă în faţa unui cadavru acoperit cu un cearşaf. Mi s-a înfiorat pielea.

Şi totuşi, am apucat cearşaful şi l-am tras, pentru a-l privi pe Bran: ochii îi erau închişi, dar gura rămăsese deschisă într-un mod ciudat; îi cursese sânge din nas. Am tras mai departe cearşaful, pentru a vedea că avea abdomenul perforat. Nu am îndrăznit să întreb care a fost cauza morţii – bănuiam că hemoragia. Probabil îi fusese atinsă vreo venă importantă. Ceva trecuse prin el. Probabil o ţeavă.

Am rămas privindu-l şi plângând mult timp.

Timp de două zile, până l-au îngropat, am rămas acolo, bând cafea după cafea şi jelindu-l. Eram extenuată atunci când am

aruncat un strop de pământ pe coşciugul lui coborât în groapă. Pentru un moment, am simțit nevoia să mă arunc alături de el şi să mor sufocată, în acelaşi mormânt.

Mi s-a făcut rău. Câțiva oameni m-au prins atunci când am simțit cum îmi cedau picioarele... Apoi nu mai ştiu ce s-a întâmplat.

M-am trezit acasă, în patul meu, alături de Michael.

— Hei... şopti încet şi mă pupă.

— Mike, mi-aduci puțină apă, te rog?

Se ridică repede şi închise uşa dormitorului în urma lui. Eu cred că am adormit, nu ştiu...

Apoi am început să visez. Brandon stătea aşezat lângă mine, în pat. M-am întors pentru a-mi aşeza capul pe pieptul lui, crezând că e Mike.

M-am ridicat pentru a-l săruta pe buze, când mi-am dat seama că e Brandon. Şi totuşi, nu m-am oprit. Mă sărută înapoi şi mă strânse tare în brațe.

— Ştii, Ally, mi-a fost foarte dor de tine!

Modul cum o spuse mă făcu să mi se zbârlească pielea pe mine. I-am zâmbit încurcată şi în acelaşi timp speriată. Sunase de parcă trecuse aşa de mult timp de când nu mă ținuse în brațe... Deşi, în ciuda relației mele cu Michael, îl vedeam ocazional pe Bran.

— Adevărul e că şi mie... Şi-mi pare rău că ne-am certat, i-am spus.

Avea rana pe burtă, dar cusută, iar chipul său purta semnele – curățate de doctori – ale accidentului în care decedase. Iar eu ştiam că e mort.

L-am strâns mai tare în brațe, cuibărindu-mă la pieptul lui.

— E real?

Brandon se uită la mine cu ochii lui mari şi frumoşi.

— Nu ştiu. Dar e frumos, oricum ar fi. Ține-mă în brațe, îmi ceru.

— De ce nu ai avut grijă? Ți-am spus că nu ştiu ce m-aş face fără tine. Ce fac eu acum...? l-am întrebat cu lacrimi în ochi.

— Mergi mai departe... Sau rămâi cu mine. Ce vrei să faci?

Nici nu a trebuit să mă gândesc.

— Rămân cu tine, Bran, pentru totdeauna!

Când Michael intră în cameră, Ally dispăruse, fără nicio urmă că ar fi ieşit din apartamentul aflat la etajul nouă. Doar oglinda mai purta urme de palme pe partea din interior.

Patru, e această dată. Amprentele suprapuse a două perechi de palme, de mărimi diferite.

Extraplanetarul

(de Vic Huniade)

Era cea mai ciudată ființă pe care am văzut-o. Avea corpul lipsit de blană, cu excepția creștetului capului, acoperit de păr scurt, galben. Membrele posterioare sugerau faptul că era biped. M-am gândit mai întâi că ar putea fi un animal, dar gesturile lui şi sunetele pe care le scotea trădau o inteligență superioară acestora. Cu siguranță, nu putea fi decât un extraplanetar, oricât de absurdă mi se părea ipoteza. Orice-ar fi fost, avea nevoie de ajutor. Din pricina rănilor uşoare şi zgârieturilor ce-i acopereau corpul, pierdea cantități considerabile de sânge. Nu ştiam de câtă vreme zăcea acolo, între stânci, şi de aceea m-am grăbit să-i acord asistența cuvenită. I-am vorbit, cerându-i să stea liniştit, chiar dacă eram sigur că nu mă înțelege. S-a lăsat totuşi în voia mea, poate fiindcă era prea slăbit să poată riposta. Din cămaşă am confecționat nişte bandaje provizorii şi i-am dat să bea apă. A luat gamela cu gesturi foarte fireşti şi a pus-o la gură. A băut atât cât trebuia, nu mai mult. Mi-a înapoiat-o, uitându-se la mine cu ochii lui mici, plini de recunoştință. Cu siguranță era o ființă rațională.

L-am lăsat câteva momente singur şi m-am suit pe stâncă. Deşertul se întindea, calm, în jurul nostru. În partea dinspre apus a stâncii, am văzut ceea ce părea a fi nava extraplanetarului, sau ce mai rămăsese din ea. Lăsase un şanț adânc în nisip, pe o distanță de câteva sute de paşi. Părți destrămate din metal se împrăştiaseră în toate direcțiile, indicând efectul unei aterizări forțate sau, mai curând, rezultatul unui impact incontrolabil dintre maşinărie şi solul nisipos al deşertului. Aceasta a fost salvarea pilotului. Dacă aparatul ar fi lovit direct stânca, în loc să

se oprească în ea, probabil n-ar mai fi avut nicio şansă de supraviețuire.

Deoarece nu mai rămăsese nimic demn de cercetat, m-am întors. Străinul stătea în aceeaşi poziție – doar ochii lui mă urmăreau curioşi. A spus ceva. Intonațiile pe care le folosea nu-mi erau cunoscute, dar, cu siguranță, aparținea unui dialect complicat, al unei specii dezvoltate.

Extraplanetarul avea nevoie de îngrijire, dar cel mai apropiat oraş se găsea la o depărtare de mai multe zile. Un drum prin căldura sufocantă a deşertului i-ar fi putut fi fatală. Aveam totuşi nevoie de un adăpost. M-am aplecat şi l-am luat în brațe. Nu s-a împotrivit. În pofida staturii, era uşor. Am reuşit să îl aşez într-o poziție cât mai comodă pe dromader şi am pornit spre răsărit, unde ținutul devenea mai stâncos.

Pe tot parcursul drumului, nenumărate gânduri contradictorii m-au încolțit, purtându-mă, de asemenea, prin stări psihice incontrolabile, de consternare, nesiguranță şi chiar teamă. Deşi nu îl puteam vedea fiindcă mergeam în fața dromaderului, simțeam privirile străinului ațintite asupra mea, ca nişte săgeți de foc.

Abia spre seară ajunserăm în dreptul unor stânci şi bucăți uriaşe de rocă poziționate în aşa fel încât ne puteau oferi adăpostul scontat. Aveam nevoie doar de un acoperiş pe care am reuşit să-l confecționez din pieile de animale pe care trebuia să le vând în oraş. Sezonul ploilor de terminase, aşa că nu trebuia să-mi fac griji decât pentru furtunile deşertice. Mai întâi am construit un pat din nisip şi frunze unde l-am aşezat pe extraplanetar. După aceea, cu ajutorul sfredelului, în solul uscat de la poalele stâncilor, am început să caut apă. Abia după aproape două ore de încercări zadarnice, aceasta a țâşnit, mâloasă, din pământ. După ce am filtrat-o cu o bucată de pânză, m-am ocupat de rănile străinului. I le-am spălat şi i-am schimbat bandajele. Carnea, încă proaspătă, a ultimului kharion pe care-l vânasem, m-am gândit că ne-ar putea ajunge mai multe zile. Extraplanetarul a mâncat doar puțin, apoi a închis ochii şi-a adormit. Mi-am petrecut noaptea în afara adăpostului, cu arma în mână, acordându-mi abia câteva minute de somn.

Când s-a trezit, străinul, deşi slăbit încă, arăta mai întremat. A băut şi a mâncat cu poftă, fără a mă slăbi din priviri. L-am lăsat să-mi atingă pielea cu degetele lui subțiri – era, desigur, la fel de curios ca şi mine. Aş fi vrut să vorbim, să-l întreb de unde vine, dar abia dacă reuşirăm să ne înțelegem prin semne. S-a lovit de mai multe ori în piept, spunând "Ni-kols". Am înțeles că acesta nu putea fi decât numele lui. Era o ființă prietenoasă, sau poate asta se datora serviciului pe care i-l făcusem, salvându-i viața. În primele şase zile cât am stat împreună, m-a izbit, de asemenea, inteligența extraplanetarului. Era ciudat să am înaintea mea o făptură atât de asemănătoare nouă şi despre care nimeni nu ştia nimic. Care ar fi fost soarta lui dacă ar fi ajuns pe mâinile autorităților? În ce laboratoare ciudate ar fi fost studiat, asemenea unui cobai? Era, în fond, o ființă rațională, care merita un tratament pe măsură. Aceste gânduri m-au făcut să întârzii plecarea de la adăpost. Nu mi-am dat seama, mai întâi, că sentimente de prietenie începeau să mă lege de Ni-kols. Poate asta s-a datora caracterului meu solitar, a vieții aspre şi singuratice din deşert. Vedeam în ființa aceasta înțelegerea pe care semenii mei nu reuşeau să mi-o inspire.

Când extraplanetarul mi-a explicat prin semne că doreşte să-mi învețe limba, m-am implicat cu entuziasm. Petreceam aproape jumătate de zi cu lecțiile, între timpul întrebuințat vânătoarei şi exercițiile destinate întremării sale. Folosind din ce în ce mai puțin exprimarea prin semne şi înlocuindu-le cu noile cuvinte învățate, reuşirăm să ne înțelegem tot mai bine.

Ni-kols mi-a spus că era de acord pentru moment cu decizia mea de a rămâne în deşert, departe de oraşe şi de semenii mei. Se temea pentru siguranța lui. M-a informat că vine de pe o planetă numită Terra, situată într-o altă galaxie. Mi-a povestit despre ,,pământeni" şi stilul lor de viața. M-a surprins asemănarea dintre obiceiurile lor şi ale noastre. Erau puține lucruri care ne deosebeau, în afară de aspectul fizic. Ei au filozofii lor, aşa cum îi avem şi noi pe ai noştri. Războaiele dintre ei au adus, la fel ca şi în cazul nostru, numai pagube şi durere.

Au urmat patru luni pline de învățături şi experiențe, atât pentru mine cât şi pentru Ni-kols, care au înnodat mai bine

prietenia dintre noi. Ziua vânam împreună, iar serile le petreceam ascultând istoriile şi poveştile unei civilizații care-a ajuns să mă fascineze. Extraplanetarul dovedea acelaşi interes pentru cultura noastră, a kaglonierilor. Dar despre toate acestea voi vorbi cu altă ocazie, mai pe larg...

Principala mea grijă, momentan, domnilor consilieri, este să vă împiedic să faceți o greşeală pe care eu o consider crimă. Da, este o crimă să dați undă verde unor experimente ce vor pune capăt acestei vieți, deoarece pot dovedi faptul că numitul Ni-kols este mai mult decât o specie încă necunoscută, o ființă superioară chiar. El este înzestrat cu un raționament remarcabil şi o inteligență care o poate egala chiar şi pe aceea a celor mai iluminați kaglonieri. Nu vă cer, domnilor consilieri, decât să-mi acordați câteva minute ca să vă pot dovedi aceste lucruri.

***

(*Scrisoarea lui Mha-tuon a ajuns în atenția membrilor consiliului intern abia după nenumărate încercări, la multă vreme după ce extraplanetarul a decedat pe masa de operație, din cauza unor complicații cardiace.)*

Conul

(de Florin Purluca)

Îmi amintesc şi acum momentul când am sosit pe moşia doftorului Ifrim Adamescu. Locul acela nespus de frumos, cu o uriaşă fântână dinaintea conacului, bătută cu piatră trainică de râu. La fel cum era şi drumeagul care şerpuia dimprejurul ei şi zecile de cărărui care se împleteau printr-o cuvertură de iarbă proaspăt cosită. Erau mărginite de felurite tufe cu flori pitice, colorate precum foile ţărăneşti date de zestre.

Conu' – după limba slugilor –, dregea starea şaretei sale când birjarul care mă purtase la drum lung îşi struni caii, ajuns la capătul călătoriei mele de patru zile. Făcusem atâta alergătură la ambiţiunea tatălui meu de-a mă face doftor cu studii academice, şi nu bărbier, aşa cum fusese el de-o viaţă. Deşertase pentru asta câteva pungi doldora de galbeni, agoniseala sa pe mai bine de doi ani, chiar de pe vremea când fusesem primit la Şcoala de Felceri.

Adamescu m-a surprins taman de la prima înfăţişare. Portul său elegant urma întocmai modele pentru doftori dictate la Paris, aşa cum i se cuvine unui şcolit cu studii academice. Haină lungă, neagră, până-n pământ şi încheiată în gât, din a cărui taină abia dacă sclipea pielea roşie a cizmelor poloneze. Pe cap, adăpostind un păr alb ca spuma laptelui, purta pălărie în culoarea jarului stins, mare cât toate zilele.

— Tânără speranţă, îmi spuse el zâmbind prietenos, mă tem că sosirea dumitale, deloc lipsită de dulceaţă, s-a petrecut într-un moment neaşteptat. Te rog să mă ierţi şi să nu-ţi faci niciun fel de griji. Până la întoarcerea mea, nu cu mult peste apusul soarelui, vei fi primit de slugile mele.

Fără răgaz să-i pot vorbi, doftorul a sărit în şareta ferchezuită, şi-a strunit caii, pierzându-se pe drumul, înghiţit de vălătuci mari de praf. Numaidecât, argaţii au sărit pe mine, ba să mă ajute la cărat, ba să-mi satisfacă vreo nevoie. Sete, foame ori somn. Şi la drept vorbind, tânjeam după toate.

Baba Tinca, o muiere cu pielea feţei precum scoarţa unui stejar bătrân şi cam de-o vârstă cu dânsul, mă purtă prin odăile încâlcite ale conacului. Din nefericire nu erau prea multe de văzut. Întreaga construcţie era supusă unor preînnoiri aprigi, prin urmare, toate mobilele fuseseră ascunse sub straturi groase de pânză şi înghesuite în hambare. M-a purtat într-o cameră îngustă, în vecinătatea bibliotecii, îngrijindu-se pe cât putu ea de bine să-mi vorovească părerile lui de rău. Fusese nevoit să mă aibă drept oaspete, tocmai în neghinița aia de cameră.

În ceea ce mă privea, faptul nu mă stânjenea defel. Nu venisem să şad la dulcețuri ci să mă şcolesc. Prin urmare, în niciun chip nu doream să chibzuiesc prea mult prin odaie. Toate fiind spuse, am fost lăsat să-mi rânduiesc bunurile purtate atâta amar de drum, care oricum nu erau prea numeroase.

Odată ce-am isprăvit cu aşezatul am coborât în curtea moşiei unde am urmat cursul aleilor. M-am trezit purtat în spatele conacului. Descoperii adevărata comoară a locaşului: o gigantescă livadă de pomi fructiferi! Pruni, meri, peri şi câte şi mai câte, toate bune să sature nu doar sufletele din grija conului, ci mai degrabă o-ntreagă oştire. Covorul de iarbă de la poalele pomilor mă purtă în marginea depărtată a livezii, apoi se lăsă descoperit pe câteva sute de coți până-n buza unui heleşteu. Apa era împrejmuită de-un gard curat din trestie, ținut şi aceasta din foarfecă, devreme ce crescuse tras la ață. Un pod îngust ducea spre o casă ridicată pe apă, un fel de umbrar cu masă mare în centru unde conul pesemne că-şi petrecea serile călduroase de vară.

M-am lăsat vrăjit de liniştea apei până când flăcările soarelui se mistuiră, prefăcând astrul într-un uriaş ban de aramă. Gândind că slugile şi-ar fi făcut griji din pricina dispariției mele, am pornit spre conac.

Nu mă înşelasem. Care mai de care forfotea de colo-colo, necăjiți cu toții peste măsură de pierderea oaspetelui. Cum mă

văzură, se înseninară de-ndată. În urma mea, la niciun sfert de ceas, se iți în bătătură şareta doftorului. Mă salută cu politeță din treacăt şi dispăru spre grajduri.

La întoarcere mă pofti să mă pregătesc de masă, ceea ce am şi făcut. Am tras pe mine o ținută de casă şi-am coborât în sala mare. Acolo, spre uimirea mea, descoperii două mese. Una strâmtă, care nu dovedea mai mult de patru inşi, şi o alta, de-a dreptul uriaşă, în grija căreia se aflau toate slugile. Erau aşezate şi deja pregătite de masă. N-am îndrăznit să întreb dacă acela era obiceiul zonei – ca slujitorii să mănânce de-odată cu stăpânii –, cunoscând că-n toate locurile unde mai umblasem eu lucrurile stăteau tocmai pe dos; ori poate, m-am gândit pentru o clipită, conu' fusese nevoit de să-i primească acolo până ce isprăveau meşterii reparațiile conacului.

M-am aşezat în linişte. La scurt timp apăru Adamescu cu-n zâmbet generos pe buzele-i fine. Felurile de mâncăruri servite fură din peşte proaspăt. Pescuit în iazul din spatele conacului, dulce ca zahărul şi uşor ca puful de gâscă. Avurăm borş de şaran şi bucăți de cârjancă pusă la jar. Amândouă tipsiile garnisite cu câte-o bucată zdravănă de mămăligă aburindă. La finalul ospățului primirăm un pahar de vin alb îndulcit cu miere. Hatâr vechi al conului, bagseamă.

— Spune-mi dragul meu, îmi vorbi doftorul afundat în speteaza scaunului, ai avut cumva drept dascăl pe bunul meu prieten Agapie Chiralivu?

— Nu, i-am răspuns. Dascălul Chiralivu era pe picior de plecare la sosirea mea pe băncile şcolii.

— Eşti bun să-mi spui, dacă ai habar bien sûr, unde se grăbea prietenul meu?

— După vorbele vechilor ucenici, domnul pleca spre Academia de Medicină de la Paris. Se pregătea pentru concursul de doftor.

— Nemaipomenit! jubilă el. Într-un târziu s-a hotărât să-mi urmeze sfatul. Dragule, îți spun tre sincère, ca-avea mână şi ochi de doftor încă de pe vremea când eram la rându-mi dascăl acolo.

— Carevasăzică ați dăscălit bărbieri la Şcolile Braşovului?

— Sigur! Cu mulți ani în urmă. Acolo l-am cunoscut pe tatăl tău. Un nemaipomenit felcer. Nici nu mă miră dorința dumnealui de-a te trimite la Paris. Mă rog! reveni conu' pe un ton grav. De îndată ce vom termina, Marieta, buna mea conlucrătoare, îți va aduce la curent programul nostru.

La scurt timp doftorul dispăru, lăsându-mă în grija Marietei. Femeia îmi despică firul în patru. Studiul avea să înceapă dis-de-dimineață, mai cu seamă cu noaptea-n cap. În ultima vreme doftorul o găsea tot mai bună pentru inspirațiile curatorii. Ar gândi mai limpede în calmul nopții, îmi destăinui Marieta.

Nu puteam să-l contrazic. Cele mai mulțumitoare concursuri fuseseră trecute după nopți la rând în care mă dedicasem studiului. Deci, în această privință, îl înțelegeam pe deplin.

Adamescu încropise şi o casă de cure pentru cazurile mai grele, unde puteam să mă dedic practicii medicale. Seara aveam să purtăm conversații pentru a lămuri pe deplin deprinderile din cursul zilei.

Am urat noapte bună tuturor şi m-am retras spre cameră. Negăsindu-mi somnul, m-am aventurat fără nicio permisiune spre bibliotecă. Pe lângă numeroasele rafturi ticsite cu volume de medicină, chimie ori farmacologie, am descoperit vrafuri întregi cu schițe şi desene de hirurgie. Erau îngrămădite pe lângă pereți. Unele scrise în franceză, altele în latină, dar mare parte erau în română. M-am gândit că doftorul pregătea vreun tratat de medicină dar căzuse pradă uitării, devreme ce acestea erau învelite de pături groase de praf.

Scotocind rafturile, fără să am habar ce anume aş căuta cu sugutanță, descoperii în lada unui scriptoriu un volum legat în piele. Părea un fel de jurnal. Al cui, n-aveam idee. Intenționam numaidecât să mă lămuresc în această privință.

De cum l-am deschis, la vederea scrisului, am înțeles că era jurnalul doftorului. Citisem câteva răspunsuri din partea conului spre tatăl meu şi nu aveam cum să mă înşel în privința asta. Îi cunoşteam bine scrisul. Frunzărindu-l, am descoperit că fusese împărțit pe zile şi prezenta desfăşurarea doftoricirii unui caz. O nețărmuită bucurie îmi umplu sufletul. Cu siguranță jurnalul ascundea informații deprinse de Adamescu în timp, pe care – cu

sau fără voia lui –, aveam să mi le însuşesc. Puteau să-mi fie mai mult decât folositoare.

Aşa că, îngrijindu-mă de primejdia descoperirii, am tras şezăul în vecinătatea uşii întredeschise. De-acolo aveam să fiu alertat chiar de cel mai firav freamăt de pas, mai ales că, uşa care făcea legătura între partea în care mă aflam şi restul lumii scârțâia îndrăcit atunci când era strunită.

M-am pus pe citit!

Dragul meu Pierre,

Încă din clipa când am primit misiva ta, înştiințându-mă că transportul va fi sosit în mai puțin de două zile, mi-am pierdut răbdarea pe deplin. Gândul că materialul trimis de tine ne-ar uşura cercetările nespus de mult, lucrând astfel pe două fronturi, m-a pus pe jar. Într-un final munca noastră va fi răsplătită pe deplin şi vom curma existența unei boli atât de cumplite. Nu văd de nerăbdare să m-apuc de treabă încă din zorii apariției acestuia. Am săptămâni întregi de când tot verific modul în care a fost încropită camera de cercetări şi, fără niciun pic de exagerațiune, pot să afirm că este mai mult decât precis pusă la punct.

Prima zi,

Sunetul hodorogit al poştalionului m-a făcut de-a dreptul să sar din pat. Slugile au rămas cu gurile căscate văzându-mă în pridvorul conacului, îmbrăcat cu hainele de noapte, aşa cum nu mă mai văzuseră vreodată. Am dat ordin ca totul să fie trimis în camera de cercetare, cu indicații precise, câtă vreme mi-am tras un rând de schimburi peste trupul încercat de emoții.

Trebuie să mărturisesc că am o echipă de colaboratori de-a dreptul formidablè, devreme ce materialul a fost aranjat depăşindu-mi propriile aşteptări. Cum timp se găseşte din belşug mulțumită eforturilor tale, mi-am îngăduit să nu trec drept spre măsurile hirurgicale, ci să petrec câteva ore bune observând şi consemnând concluziuni.

Scrâncetul uşii din hol m-a făcut să tresar. Cu un rând de mişcări precise am pus jurnalul la locul lui, după care am fugit spre odaie. Afundat în aşternuturile patului m-am prefăcut aproape adormit, deşi, dacă Marieta le-ar fi tras, m-ar fi descoperit purtând hainele din timpul cinei. Femeia doar şi-a vârât capul prin crăpătura uşii. Văzând ochii ca de pisoi abia fătat, doar m-a făcut atent c-avea să revină mâine la orele stabilite. Am încuviințat şi m-am întors pe-o parte. Speriat c-am să mă dau în vileag dacă cobor din pat, am dormit cum eram, cu hainele de umblat.

Dimineața mi-a alintat chipul cu razele ei diamantate, obligându-mi deşteptarea. Am tresărit speriat, abandonând în cea mai urgentă grabă aşternuturile. Să fi fost oare într-atât de istovit încât să nu fi simțit pe Marieta la orele stabilite? Prezența unei tăvi argintate ce găzduia cu mare grijă micul dejun mi-a adus nenumărate frământări.

Era limpede că femeia venise la momentul stabilit, totuşi, nu pricepeam de ce nu mă trezise. Care să fi fost temeiul acestui lucru? Frământările erau destul de apăsătoare, însă nici foamea nu era mai prejos. Prin urmare, am decis că investigațiile puteau să aştepte până după micul dejun.

Din casa mamei dulcețurile ori magiunul erau nelipsite, însă pasta aceea de fructe ce-mi fusese adusă era de-a dreptul dumnezeiască. Pe lângă plăcutul gust al fructelor de prun se strecurase un tainic iz, dat pesemne de-un amestec de ierburi. Am gândit că secretul stătuse în priceperea vechilor spițeri, cu care doftorul avea legături bine întreținute şi, pe lângă nelipsitele alifii şi doftorii pe care i le pregăteau pentru cure, îi împărtăşise şi secretul câtorva ierburi aromate. După cana cu ceai de izmă m-am schimbat de haine şi-am plecat în căutarea răspunsurilor.

Încă din salon mi-a fost satisfăcută curiozitatea chiar de Marieta. Supus unor treburi de-a dreptul urgente, conu' fusese nevoit să amâne dăscălirea mea cu încă o zi. Nu ştiam dacă asta era a bună ori ba, dar folosindu-mă de acest răgaz m-am scuzat cum se cuvine, anunțându-mi intenția de a trece pragul bibliotecii. Lucru care s-a şi întâmplat, de-ndata ce am părăsit tovărăşia Marietei.

Primul lucru care l-am făcut, odată trecut pragul bibliotecii, a fost să mă afund în foile jurnalului.

Cea de-a doua zi,

Urmărirea cu interes a stării subiectului pe tot parcursul zilei, fapt permis de buna lui condiție fizică de moment, mi-a servit de minune la tragerea primelor concluziuni.

Pentru început țin să consemnez că întreaga cameră de cercetare a fost – şi zilnic va fi –, curățată cu de-amănuntul cu ştergare înmuiate bine în alcool etilic de cea mai înaltă mână pentru a combate contagiunea. La fel şi uneltele şi oalele ce vor deservi măsurilor hirurgicale de mai târziu, toate turnate din argint curat.

Aşadar, bunul meu prieten, iată ce am concis în urma observațiunilor.

Pacientul se află într-o stare de somn profund, nefiind deranjat de niciuna dintre încercările de-ai stârni simțurile: arsul pielii cu lumânarea, scurgerea cerii topite ori lovituri mai zdravene. Nu sistiseşte friguri sau transpirațiune şi se află țeapăn precum un butuc.

Sub toate aceste înfățişări, pentru o clipită, atunci când bucatareasa mi-a adus niscaiva blide cu mâncăruri, am avut strania impresiune că i-ar fi fremătat nările. Totodată aş fi putut să mă înşel, căzut pradă ceasurilor neîntrerupte de observațiune. Imediat am abandonat masa, dar, cu mare părere de rău, n-am putut consemna nicio schimbare.

Mâine, cu mintea ceva mai limpezită, poate că ai să mă crezi nebun însă voi căuta să mai întârzii vreme de o zi intervențiile hirurgicale, pentru a pune la cale o testăluire amănunțită.

Nu pot spune că nu am fost scăndălisit să aflu că materialul pe care doftorul îl aşteptase cu sufletul la gură fusese, în fapt, un om. Boala pe care o cerceta, deopotrivă cu amicul sau de la Paris, trebuie să fi fost de mare circulațiune şi cu un grad ridicat de contagiune, devreme ce puseseră atâta de mult bănet la cheltuială pentru drum şi cercetare. Descoperirea leacului pentru o asemenea boală l-ar fi trimis pe con drept pe ştatul de plată al Academiei Medicinale de la Paris.

Ardeam de nerăbdare să-mi continui lectura când un gând iscoditor m-a străfulgerat. Cu siguranță materialul din jurnal – dacă încă nu se prăpădise –, se afla în casa curatorie. După ce-am primit permisiunea Marietei de-a ajunge acolo, sub intenția de a-mi verifica proaspetele citiri academice, aproape că am doborât uşa în fuga mea. Pot numai să îmi închipui ce-o fi fost în capul femeii văzându-mă cum alergam.

Odată ajuns, am dibuit cele şase paturi de cure. Spre marea mea dezamăgire doar două erau ocupate. Unul dintre bolnavi tremura de zor şi asuda ca un porc în soare, prin urmare suferea şi era tratat de friguri; doar cel de-al doilea se apropia într-o oarecare măsură de descrierea din jurnal.

Era întins şi dezvelit până la brâu. Când m-am apropiat, de sub pânza cearşafului, dogorea un puternic miros de alcool. Dezvelindu-l, am descoperit niscaiva ştergare care îmbrobodeau piciorul drept. Pielea era jăratec viu, încinsă de-i fi putut frige pe ea ouă. Paşii Marietei – când podeau scrâşni –, m-au făcut să tresar.

— Care-i istoria dânsului? am întrebat.

— Îi argat pe moşia conului. Astă primăvară şi-a tăiat piciorul în lama unui plug ruginit. S-a tot chinuit cu vătămătura pe ascuns. Până la urmă boala la răpus de-a binelea şi a ajuns vorbă la urechea conului. Se speriase c-avea să-l alunge dacă îl află neputincios de muncă. Prostul de el! De-ar fi ştiu mai din timp l-ar fi vindecat cu doftoriile sale numaidecât, acuma...

Era limpede pentru mine că nu descoperisem ceea ce căutam şi tot la fel de limpede era că argatul avea să-şi deie duhul dacă doftorul nu se întorcea la timp. Pârguiala cărnii ajunsese deja sub genunchi. Ardea ca focul. Odată scăpată mai departe avea să-l coste viața.

— Marieto, i-am spus grav femeii, dacă nu apare conul să-i reteze piciorul sărmanul ăsta se prăpădeşte.

— Ai mare dreptate, conaşule, îmi răspunse ea, iar felul de a-mi vorbi mă miră. Azi trebuia să se preocupe de asta, da' lucruri de-a dreptul urgente l-au silit s-apuce iar drumul.

— Zic c-aş putea să fac eu treaba în lipsa dânsului, doar că trebuie să decizi dumneata dacă-mi acorzi dreptul ăsta, ori ba.

— Nu ştiu ce să zic! N-am făcut nimic fără voia lui. N-aş vrea să-l mâhnesc cu asemenea nesupunere.

— Dacă prețuieşti cât de puțin viața sărmanului om, zic să-mi acorzi putința asta. N-o mai duce mult, să ştii!

— Conaşule, dă-mi răgaz un ceas. Mi-e tare greu să hotărăsc pe loc, îmi spuse ea în vreme ce plecă grăbită.

Pesemne că fusese om bun şi harnic, căci femeia reveni la scurt timp îngăduindu-mi să-l doftoricesc.

L-am purtat cu repeziciune în camera de operațiuni şi-am sfătuit-o să-l îndoape cu țuică. Încă din timpul uceniciei cunoşteam că alcoolul mai îndulceşte suferința. N-o poate înlătura pe deplin, prin urmare, ne-am servit de câteva chingi trainice pentru a-l proțăpi.

Nu m-am înşelat! Suferința din timpul amputațiunii fu atâta de chinuitoare încât bietul om, cam pe la jumătatea cursei fierăstrăului hirurgical, căzu pradă leşinului. Îşi reveni peste câteva ceasuri bune, timp în care nu l-am scăpat din grijă. Proaspăta rană fu bine clătită cu alcool încă din vremea leşinului, unsă cu alifii şi legată strâns cu ştergare curate. După alte câteva ceasuri pielea nu mai ardea tot atâta de puternic şi atunci am putut să-i dau pace, fiind precis că avea să-şi revină.

Aş fi vrut să-mi continui lectura ascunsă dar doftoricirea argatului mă storsese într-atât de mult de puteri încât, după masa de prânz, am căzut într-un somn profund. M-am trezit pe înserate şi conu' tot nu făcuse cale-ntoarsă din treburile sale. Hotărârea Marietei de a-mi da mână liberă mă făcuse să cunosc o profundă stare de mulțumire. Scăpasem un suflet de la nenorocire!

Atunci am putut să-mi reiau cititul în tihnă.

Cea de-a treia zi,

După cum am ținut să-ți spun, scumpul meu prieten, azi am pregătit pentru subiectul nostru câteva încercări. Cum freamătul acela discret al nărilor s-a ivit în clipa sosirii bucătăresei, nu pot decât să fac următoarea observațiune: mirosul îmbietor al bucatelor l-a făcut să tresară. Nu complet, asta-i limpede! Însă chiar din istorisirile despre viața verişcanului tău, care zace acum pe masa

mea de cercetare, înțeleg că s-a dovedit a fi un mare iubitor de bucate. Prin urmare, subiectul nu şi-a pierdut complet simțurile, ceea ce mă face să cred c-ar putea fi încă vindecat.

Odată adusă blida – muşchiuleț de vită slab rumenit –, spre marea mea bucurie pielea de pe nas s-a adunat ca un burduf scurs de apă. Pe măsură ce m-am dat tot mai aproape cu mâncarea a tânjit pofticios, chiar dacă nu fusese la fel de bine gătită.

Îl copsese la repezeală şi era mai degrabă crud decât copt, dar el n-a vrut să țină cont de asta. A strâmbat din nări, căutând mirosul blidei. După ce-am poruncit ca mâncarea să fie scoasă afară din cameră a căzut în aceeaşi nesimțire, ca şi cum nimic nu l-ar fi stârnit din starea sa. Am repetat isprava, urmarea fiind aceeaşi.

Încheierea acestei încercări: nu poate fi decât o rămăşiță de simțuri. În curând vor fi omorâte pe deplin şi va urma drumul crunt al neființei. Straşnică această boală!

Mâine, chiar de la primele ore ale dimineții, voi desfăşura activități hirurgicale cu speranța că voi descoperi alte dovezi ale bolii.

Cea de-a patra zi,

Pot spune că decizia mea a fost întemeiată. Azi materialul de studiu arde ca vatra unei sobe, de-am fost nevoiți să-l îmbăiem cu apă rece de fântână spre ai domoli dogoarea.

Pentru început doresc a-i descoperi pielea brațului. Felul în care stă înțepenit mă intrigă de-a dreptul, după care voi căuta să-i cercetez pântecul. Am credința că vina unei asemenea boli poate fi pusă şi pe seama unor mâncăruri. Va urma examinarea inimii şi a plămânilor, numai după ce voi fi înlăturat dovada unor muşcături de jivine sau gâze. Urmare măsurilor mele voi reveni cu concluziunile.

Cea de-a cincea zi,

Ceea ce urmează să consemnez în acest jurnal, pe care-l vei fi primit de-ndată ce voi fi terminat cercetările, mă înfioară pe deplin.

Aşa cum bine plănuisem, pregătit de măsurile hirurgicale, m-am pus la lucru. Am spălat cu grijă locul folosind alcool şi, chiar în

clipa în care am tăiat în pielea mâinii drepte, trupul a zvâcnit atâta de puternic încât m-am prăvălit pe duşumea. Am fost trântit mai mult de spaimă decât de îmbrâncitura lui. Spre marele nostru noroc fusese prins bine în chingi de piele, altfel ne-ar fi tăbărât fără tăgadă.

Ceea ce m-a zăpăcit cu totul a fost sfârâiala cărnii când nişterul a dat s-o despice. Ca şi cum l-aş fi tras cu fierul înroşit ca la însemnatul vitelor. Firişoarele de fum s-au înfiripat spre tavan, împrăştiind un miros puternic de carne arsă.

Şi nu se sfârşeşte aici! Cum nu contenea din smucituri a trebuit să-i întărim legăturile, spre apărarea noastră, strângându-l de cap cu alte fâşii din piele, aproape sufocându-l. Mare mi-a fost surpriza când i-am pus căluş. Cum îl căutasem cu de-amănuntul chiar din prima zi, n-am putut să nu văd schimbarea dinților. Lungi şi lucioşi ca dinții unui dulău, scăldați într-o salivă cleioasă. M-am văzut nevoit să-i scot, fapt pentru care îți voi trimite unul pentru examinare şi comparațiune. Procesul a fost de-a dreptul chinuitor, procopsindu-mă şi cu câteva muşcături pe brațe. Nimic de speriat. Banale scrijelituri ce au fost curățate cu nițel alcool etilic.

Doar ca să pot înainta disecția m-am văzut nevoit să-i încolăcim pieptul, mâinile şi picioarele cu vreo câteva rotocoale de sârmă. Numai aşa am putut să-l ținem în frâu. Chiar şi în felul ăsta căutările n-au putut fi duse la bun sfârşit, întrucât s-a zbătut atâta de straşnic şi mirosul acela de carne arsă a devenit atâta de puternic, căci a trebuit să deschidem uşile şi ferestrele în lături iar noi am dat iama afară.

Cum am revenit în cameră mintea aproape că nu a putut să judece ce mi-a fost dat să descopăr. Stătea întins, căzut în acelaşi somn profund. Fiecare crestătură în parte era vindecată. Nu-mi pot închipui cum, după felul în care mi-ai descris tu boala, putem vedea în suferința asta rădăcini demonice.

Dac-aş putea să-l scot din somnul acela profund încă ținându-şi puterea de vindecare, descoperirea asta ar fi pentru noi, dragul meu Pierre, aşa cum este piatra filozofală pentru marii gânditori.

Mă tot frământă felul în care îl pot aduce la simțuri, căci altă metodă decât adulmecatul mâncării şi despicatul cărnii nu-l fac să tresară. Mă văd nevoit să continui cu aceste posibilități. Mâine voi

pune la cale o altă încercare folosind bucate, însă una mult mai îndrăzneață.

Am închis jurnalul uimit de îndeletnicirile doftorului. Felurile sale de cercetare erau de-a dreptul barbare – să tai în carne vie fără milă ori să prinzi cu sârme, erau măsuri care depăşeau starea mea de înțelegere –, cât despre felul în care materialul răspunsese, dacă cu adevărat erau drepte observațiunile bolii, găsise un caz aproape de nemurire. Numai gândindu-mă ce-ar fi însemnat omul cu o putere de vindecare atâta de iute mă treceau sudori de emoție. Ăsta era pe deplin un caz la care doream să fiu părtaş!

Trebuia numaidecât să-l caut pe con şi, într-un fel ori altul, era necesar să-i intru pe sub piele. Să-l fac să mi se destăinuie. Am părăsit în cea mai mare grabă biblioteca în căutarea doftorului.

Ca şi cum soarta uneltise împotriva mea, nu doar că n-am dat de Adamescu, ba mai mult, întreaga moşie pustiise. Niciun suflet nu călca prin preajma conacului. Am căutat împrejurimile o vreme după care m-am văzut nevoit să mă retrag în odaie. Afundat în gânduri, întins pe iatac, am picat în voia somnului.

La trezire, descoperii pe Marieta stând în rama uşii – nu cred să fi venit cu multă vreme mai înainte, ba faptul că dumneaei stârnise uşa bag de seamă că mă şi trezise –, privindu-mă posomorâtă. Venise să-mi aducă scuzele conului. După cum mă aşteptasem, nu avea să pornească studiile prea curând.

Îmi fu lesne de înțeles şi de ce. Găsise lucruri interesante în căutările sale academice. Atâta de curioase încât aveau să-l țină zile întregi prins în lucru. Puteam să fiu sigur că femeia nu gândea să se destăinuie aşa din senin şi nici nu credeam să fi reuşit ceva în sprijinul meu de m-aş fi dat eu în vorbă. Ba mai curând aş fi riscat să fiu zburătăcit de pe moşie, lipsit de studiu cât şi de tainicile descoperiri ale doftorului.

— Conul doreşte să-şi ceară iertare pentru amânarea studiilor, mi-a spus ea. Are să se răscumpere pentru tot necazul pricinuit de aşteptare.

— Treburi urgente?

— Foarte urgente, conaşule! a spus grav.

Am decis să fac pe neştiutorul şi să dau dovadă de-o nepăsare clară față de aşa-zisul deranj. În fond, dorind asta, nu făceam decât să trag mai mult timp de partea mea. I-am răspuns cu o mare de linişte pe chip.

— Nu face nimic. Tot acest timp am să mă dedic lecturilor academice. Conul are o biblioteca nemaipomenit de bogată. Nici într-o lună plină n-aş isprăvi toate volumele aflate acolo. Spune-i să-şi facă treburile în tihnă. Nu voi fi supărat deloc!

Si, dacă nu simțeam nicicum aşa, într-o oarecare măsură mă bucuram de timpul primit. Cum Adamescu nu era de găsit în niciun fel, am hotărât să-mi continui lectura cu gândul că jurnalul avea să-mi ofere – până la un punct –, temeiul pentru care el fusese furat de febra cercetărilor; sau poate avea să-mi destăinuie locul camerei unde se ascunsese în tot acest timp.

Imediat ce am avut răgaz, am fugit spre bibliotecă.

Cea de-a şasea zi,

După cum m-am hotărât, azi am întreprins studii amănunțite folosindu-mă de aroma bucatelor. Gândind că muşchiul de vacă gătit în mare grabă îl făcuse să-şi vină în simțire, am sperat că aducerea unei bucăți zdravene de carne nefriptă şi nefiartă, ci crudă, aşa cum se găseşte ea pe masa măcelarului, avea să schimbe ceva.

N-am mai dorit să fie prins în chingi, ci l-am priponit cu-n lanț ca pe vite. Lung de cinci coți, încătuşându-i glezna dreaptă şi prins la chiroane în podeaua odăii. Odată intrată, bucătăreasa purtă blida către masă făcându-l să-şi încrețească nasul şi să-şi mijească gura ştirbă. Ca prin minune şi pe nepusă masă pentru fiecare dintre cei aflați acolo, subiectul a sărit de pe tăblia mesei. S-a opintit în lungimea lanțului, nu înainte de a o îmbrățişa cu rea voință pe sărmana bucătăreasă. Până când s-apucăm care mai de care flintele, nenorocitul şi-a încleştat gura în gâtul femeii. Chiar şi aşa, ştirbit cum era, a dovedit să-şi afunde restul de colți în carne, muşcând precum un lup ieşit din iarnă. Trăgea cu atâta putere încât plesniturile de carne ruptă mi-au trezit şiroaie reci de transpirațiuni pe şira spinării.

Numaidecât am descărcat plumbii flintelor. Pieptul vinețiu i-a trosnit în bătaia focului de arme, pricinuindu-i de zece ori mai puțin necaz decât am fi crezut noi. A dat uşor îndărăt cu limba jucându-i ca un şarpe însângerat, după care a sărit asupra noastră. Noroc că-l priponisem bine, altminteri s-ar fi ales praful de noi. Fiara – căci numai a om nu mai arăta –, se svârcolea supusă lanțului. Căuta cu disperare să ajungă la noi. În clipa aceea, speriat de moarte, abia mi-am amintit cum sculele de hirurgie îi pricinuiseră cumplite arsuri, storcându-i urlete de groază din gât.

Am apucat un nişter din mănunchiul aflat pe masă şi-am arucat cu putere. În cursul vieții nu m-am dovedit un cuțitar iscusit, însă, cu puțin noroc, am izbutit să-i nimeresc coşul pieptului. Aruncat cu aşa sete s-a afundat pe jumătate în os. Ca supus la sute de torturi s-a prăvălit pe spate. Din pieptu-i sfârâind răzbeau fâşii de fum iar atunci când încercă să scoată nişterul, sfârâitul se înzeci, căci pielea palmelor se pârlea ca pusă pe foc.

Numaidecât am apucat cu toții lanțete şi ne-am avântat asupra amenințării. Am lovit neîncetat până când nu mai găseai o palmă de carne nearsă. La urmă, folosindu-ne de securi, l-am rupt în bucăți.

Ştiu c-ai să mă ocărăşti, căci am pierdut cu bună ştiință materialul de studio. Supuşi fricii acelea de neînchipuit nu ne-am putut opri din lovituri până nu l-am văzut rupt pe deplin. M-am temut nespus de mult pentru viața mea şi a celor din jur, asta fără să-ți pot împărtăşi suferința pricinuită de chinuitoarea moarte a bietei bucătărese.

Prin urmare, azi, a douăzecea zi din luna lui prier, a anului 14.., închei acest scurt inventar de cercetare, pe care, în foarte scurt timp ți-l voi trimite prin serviciul de poştă.

Falsa încheiere a jurnalului mă trase pe un făgaş necunoscut. Toate astea se întâmplaseră cu două luni în urmă. Cu siguranță materialul se prăpădise cu vreme bună în urmă şi doftorul ar fi trebuit să fie lipsit de sarcini; ori el încă părea prins în treburi de-a dreptul serioase, devreme ce nu se mai făcuse văzut la ochi. Trebuie să fi descoperit ceva de-a dreptul nemaipomenit ca după atâta de mult timp scurs să tot fie prins în

căutări. Am continuat să citesc plin de interes, căci după cum spuneam, încheierea fusese doar de moment. Mânat de interese de mine încă nedescoperite doftorul se văzuse nevoit să-şi continue însemnările.

Dragă Pierre,

Mă văd forțat să reiau consemnațiunile. Cu mare credință în puterea Domnului aş vrea să cred că neîntreruptele mele zile de rea stare sunt pricinuite de friguri ori de vreo boală mai uşoară, însă tare mă tem că boala răposatului m-a tras sub aripa ei. Sunt mai bine de trei zile de când fierbințeala şi transpirațiunile nu-mi dau pace. Nu se domolesc în niciun chip sub puterea doftoriilor luate. Mă simt stors de puteri. Abia dacă dovedesc mânca şi, cu fiecare zi scursă, boala mă îngenunchează.

Am dat ordin slujnicei ca nimeni să nu cunoască starea mea de rău. Atunci când voi fi căzut în somnul acela profund vreau să fiu zăvorât în pivniță şi lăsat acolo să mă prăpădesc spre a purta boala cu mine în mormânt.

Dorința mea aprigă este să pot trece în jurnal tot ceea ce trăiesc, toate frământările cărnii, căci poate în vreun fel, cunoscând părerile mele din vremea cât voi boli, vei putea desluşi taine care ne-au scăpat. Aşadar, reiau observațiunile azi, prima zi din luna lui florar.

Prima zi de boală,

Mare lucru nu-ți pot destăinui căci, afară de cele spuse mai sus, nu găsesc alte stări care să mă necăjească. Nu că n-ar fi de ajuns astea!

Cea de-a doua zi de boală,

Dacă n-ar fi fost lipsa poftei de mâncare poate aş fi putut duce boala mai bine, dar aşa, sleit de puteri, simt cum mă pierd mai mult cu fiecare ceas scurs. Am avut credința că voi putea să te ajut cu scrierile mele, ori puținele cuvinte care le vezi trecute în dreptul acestei zile mi-au cerut ofrande scumpe. Marieta îmi tot poartă feluri de bucate, care mai de care mai arătoase, însă nu pot de-a dreptul să le suport. Chiar cu-un ceas în urmă buna mea slujnică

mi-a încălcat cuvântul şi a adus pe Baba Tinca – o argată mai veche –, care m-a bătut la cap să-nghit de-a sila o îngroşăluță de samuraslă. Am tot căutat să-mi deie pace dar nu s-a lăsat până nu am luat câteva linguri bune, după care mi-a spus un descântec. Mai gustasem şi-n alte dăți astfel de mărtaş, dar aceasta parcă îmi ardea gura din cale-afară, de ziceai că-mi dăduse biata femeie jăratec. Însă n-am avut încotro. Spunea că asta-i boală grea şi păcătoasă, veche şi uitată într-un colț de lume, iar nenorocitul de mine i-am căzut pradă. De îndată ce am isprăvit de mâncat m-am pus pe un căscat năprasnic, apoi m-am cufundat în somn.

Cea de-a treia zi de boală,

N-aş vrea să trag a potcă, dar pare-se că doftoricirea babei m-a înzdrăvenit nițel. Fără rost să-ți povestesc c-am fost silit şi astăzi să înghit zeama aia groasă de samuraslă şi, spre mirarea mea, am dovedit şi-un pulpan de cucoşel fript. Drept urmare, ceva din superstițiunea babei ori doftoria ei din popor lucrează în pofida bolii. Nu-mi rămâne decât să descos taina îngroşăluței. Am curajul să cutez c-am aflat leacul cruntului necaz.

Cea de-a parta zi de boală,

După câte am prins din vorbele babei Tinca mărtaşul e musai să fie făcut din caimac gras de vacă şi-un pumn zdravăn de samuraslă. Curios fapt, căci azi, după ce-am înfulecat un castronaş ticsit, parcă cerul gurii nu m-a mai usturat atâta de tare ca-n prima zi. De mâine voi înceta să mai mănânc doftoria babei. Trebuie să ştiu dacă îmbunătățirea stării mele de acolo se trage.

Cea de-a şasea zi de boală,

Cu nespusă plăcere îți pot spune că mă simt într-atât de bine încât ieri, furat de nenumărate trebăluiri prin preajma moşiei am şi uitat să scriu jurnalul. Bagseamă că am fost jertfa de moment ale unor friguri ceva mai apăsătoare, care într-un sfârşit mi-au dat pace. Voi mai zăbovi niscaiva zile. Dacă toate merg aşa cum se cuvine îți voi trimite jurnalul cu observațiunile mele şi, odată ajuns la tine, vei şti că sunt în stare bună.

Cu drag, al tău credincios prietnic, doftorul Ifrim Adamescu!

Mare necaz s-a abătut asupra mea. Cu nemaivăzută durere în suflet îți mărturisesc că mă văd silit, din nou, să fac consemnațiuni în jurnal. Frigurile şi asudatul s-au întros asupra mea într-un fel atât de parşiv, încât simt c-am să izbucnesc în flăcări, lăsând în urmă nimic mai mult decât propria-mi cenuşă.

Zece zile-ncheiate s-au scurs de la ultima mea scriere. Doream la prima sclipire a dimineții să-ți trimit jurnalul când pe nepusă masă boala a-nviat în trupul meu. Mă văd nevoit să urmez din nou cura Tincăi. M-a ocărât cu vârf şi îndesat şi mi-a adus cu mâna ei un castronaş cu îngroşăluță. Am mâncat fără să mai stau pe gânduri şi, după descântecul babii, am adormit ca un prunc.

Ce-a dea şaptesprezecea zi de boală,

Mă simt ceva mai bine. Carnea tot îmi arde însă nu într-atât de chinuitor ca ieri. Sunt la fel de asudat, pesemne că leacul babei luptă împotriva bolii, care odată întoarsă parc-a devenit mai aprigă. Bucatele au început să nu-mi mai fie pe plac. Abia dacă dovedesc nițică zeamă scursă cu mămăligă. O istoveală fără margini îmi înrobeşte carnea, de parcă duc în spate fără întrerupere chinul unor munci grele. După fiecare porție din doftoria Tincăi boala-mi dă pace o vreme, timp în care cad pradă odihnei, după care, crescând, semnele bolii revin.

Abia atunci îmi deveni clar. Treburile doftorului erau cu adevărat urgente. Treburi legate de moarte şi viață. Cel care se zbătea în ghiarele morții era chiar dânsul! Mânat de nerăbdare am sărit peste multe din însemnările sale din următoarele zile de boală – descriau scurt aceeaşi stare de boală –, până când am descoperit însemnări ceva mai bogate.

Cea de-a patruzecea zi de boală,

S-au scurs atâta de multe zile de chin şi luptă în pofida bolii, timp în care nu m-am bucurat de nicio schimbare, încât totul mă face să cred că nu-i decât o problemă de vreme până când voi cădea la rândul meu în acel somn profund. Puterea mărtaşului parcă scade pe zi ce trece, lăsând loc nemiloasei boli să-mi câştige

carnea. La sfatul Tincăi, care de zile bune nu mă mai scapă din grijă şi e pururi în coasta Marietei, am să m-apuc de mâncat îngroşăluță într-atât de des încât să nu dau răgaz suferinței mai mult de-un ceas. Mă văd nevoit s-o fac şi pe asta, chiar dacă de fiecare dată lingurile de samuraslă îmi ard cerul gurii de parcă aş gusta miez de munte încins. Din clipa în care îți scriu am să m-apuc de acest obicei, în urma căruia în câteva zile am să revin cu observațiunile.

Cea de-a patruzecea şi şaptea zi de boală,

Sunt şapte zile ne-ntrerupte de când mă doftoricesc din ceas în ceas cu leacul Tincăi şi parcă mă încearcă o schimbare. Asudatul m-a lăsat pe deplin, doar o stare moale de fierbințeală îşi mai are cuib în carne. Am stat atâta amar de vreme ascuns prin odăile conacului încât acum, înzdrăvenit nițel, nu-mi mai prieşte defel lumina zilei. Ochii mă ustură cumplit în lumina caldă a soarelui şi mă văd nevoit să-mi fac plimbările mai mult în puterea nopții, unde mă simt chiar mai bine şi mai liniştit.

Cea de-a cincizecea zi de boală,

Încă mai i-au leacul din ceas în ceas. De-ndată ce mă voi pune pe picioare pe deplin – situațiunea mea este din ce în ce mai îmbucurătoare –, am să caut să-l răresc. Lucrul ăsta îl voi face scăriş, căci nu vreau să cad pradă aceleiaşi nerozii. Spre ca totul să meargă spre bine, pentru că doftoricirea asta din ceas în ceas nu-mi dă prilej să mai trăiesc. Nu mai pot părăsi conacul mai mult de câteva sute de coți. La ceas precis sunt nevoit să fac cale-ntoasă pentru tratațiune.

Cea de-a cincizeci şi doua zi de boală,

Cum starea mea de sănătate este aproape pe deplin refăcută, chiar de mâine voi rări doftoricirile. Pentru început voi lua leacul odată la două ceasuri, ca pe urmă, pe zi ce trece, să-l mai întârzii câte-un ceas. Am tăria să sper că lucrurile se vor îmbunătăți. Nu peste foarte mult timp voi fi gazda unui tânăr aspirant al profesiunii noastre. Mă voi ocupa de pregătirea dânsului. La timpul potrivit o

să am îndrăzneala să-ți cer să te îngrijeşti de el o vreme, atunci când va fi sosit la Paris.

Faptul că mă regăsii în paginile jurnalului şi bunele intenții ale lui Adamescu mă făcură, într-un fel, să trăiesc un soi de stânjeneală. În tot timpul cât mă pierdusem în paginile scriiturilor sale – la al căror sfârşit ajunsesem, devreme ce restul foilor de jurnal rămăseseră neatinse –, simțeam că l-aş fi abandonat cumva. Deşi îmi fusese clar că n-aş fi putut face mai nimic să-i fiu alături, devreme ce îşi dorea ca totul să fie făcut cu cea mai mare taină.

Ca din senin un gând nebunesc mi-a crescut în minte. Eu, care nu fusesem defel vreun mare aventurier, mă hotărâi să-i aflu ascunzătoarea. Locul acela în care se doftoricea pe ascuns; ori dacă nu aveam să dovedesc asta, trăgeam speranță că o să-l descopăr în plimbările sale din toiul nopții.

Cum priceperea mea polițienească aproape vecină cu nerozimea m-a pus la îndoială în privirea Marietei, întrebându-mă în câteva rânduri ce necaz este pe capul meu de stau pe urmele ei neîntrerupt, m-am văzut nevoit să trag către mica mea odaie, unde ore-n şir m-am chinuit să intru în voia somnului. Unica mea posibilitate se dovedi o lungă plimbare pe timpul nopții, vreme în care, cu puțin noroc, aveam să-l întâlnesc pe con. Trecuseră mai bine de trei zile de când nu-l mai văzusem la ochi şi, pe drept, faptul ăsta începu să mă necăjească într-un fel. Gândul îmi zbura la două posibilități: fie doftorul era într-o stare bună, căutând în fel şi chip să prindă taina leacului băbesc, fie căzuse din nou pradă bolii, aşa cum pățise şi prima dată când rupsese diastima firească a doftoricirii.

De cu seară, după straşnicul somn din timpul zilei, m-am trezit descoperind pereții mânjiți cu felurite umbre. Unele zgâriau varul cu ghiare false ca de pisică, iar altele, născute din jocul unor crengi viguroase de prun, tremurau în bătaia uşoarelor adieri de vânt. Mi-am tras o flanea pe mine şi-am ieşit pe prispa conacului. Negăsind niciun scăunaş ori vreo scămnie m-am văzut nevoit să cobor, găsind adăpost sub bătrânul prun ce-şi aruncase

umbrele peste pereții odăii. Acolo, rezemat de-un butuc gros, zgribulit şi uşor şovăielnic aşteptam ca Adamescu să se facă văzut în plimbările sale de noapte, aşa cum spusese-n jurnal. Am tot stat eu mult şi bine, dar doftorul să mai apară, ba!

Să tot fi trecut vreo două ceasuri bune. Chinuit de răcoarea nopții mă pregătisem să trag spre odaie, dacă n-ar fi fost să văd o umbră ascunsă-ntre umbre. Călca greoaie supusă unei poveri. Când se dădu mai aproape o zării pe Marieta trudind din toate puterile la o gigantescă traistă. Nu pot să ştiu ce purta cu dânsa. Se chinuia de zor, opintind greutatea trăistii în şolduri.

Învățat minte să țin distanță, ajutat şi de întuneric, m-am furişat ca un vulpoi bătrân pe urmele ei, îngrijindu-mă pe unde umblu spre a nu mă face simțit.

Marieta dădu ocol conacului, urmă drumul scurs al cărăruii dintre căsoi şi livadă, coborând spre adunătura de hambare. Ajunsă, nu intră în niciunul dintre adăposturi. Le ocoli. Pieri în spatele lor ca-nghițită de pământ. Pe toți sfinții dacă nu m-am mâniat din cale-afară. Umblasem cu atâta grijă în urma ei şi, tam-nesam, ia-o de unde nu-i!

M-am tot foit de ici-colo, cam fără niciun rost. Cu mare răbdare aşteptai să facă cale-ntoarsă. Odată plecată, drumul îndărăt avea să şi-l croiască tot pe acolo. N-a durat mult – să zic cam jumătate de ceas –, căci Marieta mea apăru în mare grabă din taina unei grămăjoare de lemne crăpate. Dispăru aproape fugind spre conac. Îmi fu limpede că în marginea hambarului se găsea intrarea unui beci. Fără nicio îndoială era ascunzătoarea conului!

N-am stat pe gânduri şi-am fugit în căutarea intrării. Se lăsă descoperită cu uşurință. Era legată în piatră lată de râu şi săpa spre vintrele pământului. Poarta o descoperii crăpată. Prin buza ei scăpau licăririle unui foc palid. Mă aşteptasem să descopăr un fel de odaie însă descoperii un vestibul îngust şi lung, luminat cu facle. De când plecase Marieta, socotind cât îi luase să târască de papornița aia, hotărâi că aveam răgaz aproape două sferturi de ceas. Ceea ce-mi păru mulțumitor pe deplin. Aveam vreme destulă să caut taina beciului apoi să mă retrag pe unde venisem, îngrijindu-mă să nu dau nas în nas cu femeia.

Afundat în vestibul, cu inima cât un nasture, fără să pot înțelege cum, m-am găsit în inimă cu o frică ce ardea mocnit şi-mi înceţoşa privirea. Mă simțeam mai rău ca un hoț de cai chinuit de vina necunoscutului deşi, puteam să jur că acolo, după capătul holului, se ascundea doftorul Adamescu trudind din greu la misterul leacului. Mijindu-şi ochii încercănați de oboseală în lumina seacă a lumânărilor.

Am împins uşa. Spre surprinderea mea o găsii nouă, bine unsă, şi alunecă precum un val de mătase. Ce descoperii îmi zburli perii de pe tot corpul. După cum crezusem îl descoperii pe con. Nu era nici pe departe cum mă aşteptasem eu.

Pereții aveau de jur-împrejur margini, cam la o înălțime de şold şi erau pline cu scule hirurgicale, doftorii şi câte şi mai câte. La centru, întins pe masa din piatră bine şlefuită, era doftorul. Avea mâinile trase peste piept. Lumina celor câtorva lumânări înşirate prin încăpere, afară că întindea umbre lugubre, transformase chipul doftorului într-o mască de ceară. Tras, gălbejit şi cu ochi încercănați, închişi şi afundați în găvane.

Nu-mi explic cum, însă am căpătat curaj cât să m-apropii şi să-i ating mâna. Era rece ca un sloi. Sărmanul doftor… se prăpădise!

Ca să spun că nu m-am pierdut cu firea ar fi o mare născocire. De îndată ce-am înțeles asta nu ştiam încotro s-apuc. Picioarele m-au tras spre uşă aproape fără voia mea. Întorcându-mă mi-am prins piciorul în colțul unui bolovan. Am alunecat. În doar o clipă m-am izbit cu palmele de marginea pereților, reuşind astfel să mă agăț cât să nu cad. Doar pe urmă, când m-am pus binişor pe picioare, am simțit mâncărimea palmelor. Cu spiritul încins de sperietura piedicii nici nu băgasem de seamă că mă proptisem într-un morman de nişte re. Tăişul lor îmi crestase podul palmelor. Am luat un ştergar la repezeală şi l-am strâns în pumni până când am oprit sângerarea.

Nu fusesem grav rănit şi sângele îmi fu ținut în frâu numaidecât. Pierdusem rostul timpului scurs şi, neştiind câtă vreme mai era până la întoarcerea Marietei, cu cea mai mare grabă am dosit ştergarul, după care, am rânduit nişterele cât să treacă neobservată vizita mea.

Nu pot spune cu preciziune cât au durat toate încercările mele de a-mi ascunde trecerea – cutez să cred că nu trecuse mai mult de-un cântec de greiere. Însă, când totul fu pus la locul lui, întorcându-mă să-mi iau rămas bun de la sărmanul doftor, am fost martorul unui miracol. Adamescu mă privea fix, coborât de pe masă, în capul oaselor, viu şi cu un zâmbet larg. Ochii încă păreau pictați cu tăciune, afundați în găvane, iar ceara din obraji nu se înflăcărase deloc. Părea mai mult mort decât viu şi, în pofida straniei arătări el se găsea acolo viu, privindu-mă.

Deşi boala lăsase urme adânci de suferință – dovadă chipul siluit –, am cutezat să pornesc în întâmpinarea lui spre a-l îmbrățişa. Era un suflet chinuit şi măcar atâta puteam să fac pentru el. La nici doi paşi, apropiindu-mă şi descoperindu-i ochii învolburați, scăldați de-o uitătură ca de fiară şi-un rânjet searbăd, am dat îndărăt. Nu-l cunoşteam pe con de-o viață, însă chiar şi mie, aproape un străin, îmi păru ceva nelalocul lui.

Călcâiele au sfredelit pardoseala şi-am apucat către uşă. Spre marele meu necaz, aproape când să dovedesc scăparea pumnii lui Adamescu s-au încleştat în flanică. M-a zvârlit cât colo. În doar o clipită m-am văzut lat, întins pe jos şi conul călare pe mine. Când apucase să mă încalece… nu ştiu! N-am putut nici măcar să văd. Doar după ce m-am dezmeticit din căzătură l-am descoperit deasupra mea. Cu genunchii îmi fixase mâinile. Pumnul stâng şi-l înfipsese adânc în păru-mi zburlit, pe când dreapta îmi fixase cu nespusă putere gâtul. Abia dacă mai puteam zări cu coada ochiului felul în care mă privea pierdut, trecându-mi prin carne.

Încă stau şi mă întreb cum n-am căzut pradă disperării, cum inima-mi înhămată la aşa chin, prin zbuciumul ei nebunesc, n-a găsit o cale să-mi sară atunci din piept. Şi poate aş fi căzut pradă unei asemenea disperări dacă n-ar fi fost cele două femei.

Au dat buzna în beci. Una purta cu ea un buchețel de busuioc şi-o ulcea, iar ailaltă striga în gura mare vorbe bisericeşti. Când Baba Tinca şi-a dus la capăt descântecul, Marieta a înmuiat busuiocul în apa ulcelei şi-a zvâcnit cu şomoiogul de iarbă spre doftor. Stropii s-au izbit de chipul ceruit al conului şi pielea i-a sfârâit de parcă l-ar fi stropit cu untdelemn încins, nu cu apă. A sărit în lături, dându-mi pace. M-a lăsat slobod.

Aţâţat de spaimă m-am repezit în pragul uşii, dând răgaz femeilor să-şi continue bolmoajele. Baba încă bolborosea de zor la cântece vechi, iar Marieta împroşca lemnul uşii cu apa din ulcea.

Mâniat din cale-afară, atins ca de turbare, doftorul s-a aruncat asupra noastră ca un apucat. Abia dacă dovedii ieşirea minunându-mă de curajul femeilor. Primejdia stătea la doi paşi să le-ajungă şi ele nu se clinteau din loc. Ba mai mult, se apucaseră să urle amândouă ca smintitele.

La niciun cot distanţă-n faţa lor Adamescu se opri, zgâindu-şi mutra de parcă se izbise de-un soclu turnat în piatră nevăzută. Căzu în noada fundului, apoi se ridică, urlă din toţi rărunchii şi-şi arătă colţii.

Cu mâna pe inimă, spun drept şi sufletul mi-e martor. Felul în care doftorul s-a căţărat pe pereţi m-a uluit de-a binelea. Ca şi cum n-ar fi avut oase, mergând în patru labe, a prins a se zvârcoli pe pereţi şi tavan precum un păinjen.

De-ndată ce şi-au sfârşit farmecele, am ferecat uşa. Am fugit mâncând pământul toţi trei. Nu ne-am oprit până în prispa conacului. Înrobiţi de spaimă abia am dovedit să ne tragem sufletul. Fără să mai spun că biata Tinca era gata-gata să-şi deie sufletul şi mai multe nu de la atâta alergătură.

Până-n zori bătrâna mi-a povestit blestemul acelei boli crunte şi vechi, tâlcul şi necazurile ei, şi felul în care doftorul, nesocotind sfaturile ei, se procopsise cu asemenea necaz.

Mulţumesc cerului că mi-au fost zilele multe şi am scăpat din mâna doftorului, despre care, după grabnica mea plecare, chiar de la revărsatul zorilor, nu ştiu să-ţi mai pot spune vreun cuvânt. Şi dacă cele două femei şi-au ţinut cuvântul, cu alai mare de popi şi dascăli aveau să sfinţească locul, iar gura beciului aveau să o încarce cu pietre de moară. Atâta de grele încât fie ea şi cea mai puternică jivină să nu le poată clinti din loc.

MAINSTREAM

Pe gaura cheii

(de Ionuț Cheran)

Când treceai pe lângă apartamentul său simțeai un miros amestecat de cafea, tabac şi drojdie. În ultimul timp, locatarii clădirii îl văzuseră, poate, de cinci, şase ori. Toți îl ştiau ca pe un inginer bun, un om cu suflet mare, un bărbat foarte înalt, cu părul lung, în valuri, negru ca pana corbului, cu ochii de un verde metalic. Copiii erau fascinați şi înspăimântați de el, în acelaşi timp. Îi băteau la uşă, iar apoi urcau în fugă scările la etajul următor, îi aruncau cu pietricele în geam, cu mingi de tenis înmuiate în vopsea, îi puneau pocnitori sub preş de Anul Nou, dar nu aveau curajul să rămână în fața uşii şi să-l colinde. Odată omorâseră un şobolan şi-l legaseră de coadă de mânerul uşii. În urma acestei isprave, câțiva dintrei ei se aleseseră cu o mămă de bătaie, dar asta nu-i deranjase prea mult. Ceea ce-i mira continuu era lipsa de reacție a acestui om, a acestui domn inginer Herman, după cum scria pe plăcuța de pe uşă. Era străin, neamț, deşi era, cică, brunet. Dar cu siguranță era posac. Părinții le tot spuneau să-l lase în pace, că e bătrân, bolnav şi singur. Nu ştiau dacă e neapărat bolnav, dar rămăsese de vreo 20 de ani văduv. Soția sa, Beatrice, murise de cancer la 45 de ani, iar de atunci ieşea în societate tot mai rar. Nu avusese mulți prieteni, aşa că doar câțiva vecini şi colegi de lucru mai trecuseră pe la el în primii doi ani de la moartea soției, dar el îi întâmpina întotdeauna cu tăcere. Casa sa era un chip al tristeții. Cu timpul nimeni nu mai găsise vreo scuză să-l viziteze, şi el putu să se afunde în singurătate. Ieşise la

pensie de vreo câțiva ani şi avea o nepoată, Adela, care se ocupa de cumpărături, aducându-i o dată la două săptămâni de mâncare, ziare, reviste, discuri de muzică. Tot ea se ocupa şi de plata taxelor. Herman stătea toată ziua în casă şi asculta încet muzică. Ceea ce nu ştiau însă locatarii săi era că el, deşi renunțase la lume, nu renunțase întru totul la ei. Practica sa obişnuită era aceea de a-i spiona pe gaura cheii, pe care trebuia să o desfunde din când în când cu o andrea, din cauza copiilor. Dar, copiii începuseră să cam plece pe la facultăți în alte oraşe, se mutaseră cu serviciul sau se căsătoriseră, iar pe el nu-l mai deranja nimeni. Putea să-şi exercite în linişte obiceiul obscur de a trage cu ochiul pe gaura cheii. Viața sa devenise un cinematograf monoton de umbre, lumini, praf, pantofi, genți, fuste şi uneori chipuri. Căci nu reuşea decât rareori să vadă fețele oamenilor, gaura cheii venindu-i undeva deasupra rotulei, iar el trebuia să se lase în genunchi şi să-şi aplece mult capul pentru a putea privi. Uşa sa avea vizieră, dar fusese colorată cu spray negru, iar gaura cheii îl făcea să se simtă mai în siguranță. Stătea şi se uita ore întregi pe gaura cheii, deşi majoritatea locatarilor erau plecați la muncă, şi în clădirea imensă, de o sută de apartamente, nu se întâmpla absolut nimic, în afară de trecerea ireversibilă a timpului. Stătea pe brânci şi mânca nuci, stafide, cozonac, fructe şi iaurt. Bea neobosit câteva ceşti mari de ceai şi cafea pe zi. Renunțase imediat după moartea soției la carne, şi oarecum la religie, căci nu se mai ruga deloc. În mod bizar nu avea pisici, câini sau şoareci care să-i țină companie. Adela îi lăsa de obicei pungile cu nevoile sale minime la uşă. Uneori o poftea înăuntru şi-i oferea o cană cu ceai, dar nu-i spunea decât un mulțumesc slab pentru că venise, deşi ştia că vine întotdeauna, sau se scuza în mod jalnic că nu o auzise dată trecută. Cuvintele deveniseră pentru el nişte pietre pe care le arunca de colo-colo, jucându-se şotron de unul singur şi la întâmplare. Uneori îi vorbea nepoatei în germană, deşi ea nu înțelegea o boabă. Atunci, vorbea cel mai mult uitându-se pierdut pe pereți, sau pe venele groase de pe mâini. Suferea de vreo trei ani de insomnie, pe care o înşela făcând rebusuri, sudoku sau citind cărți, în special jurnale. Migrenele erau musafiri comuni. Pereții săi erau plini de pete de

cafea, grăsime şi citate din cărți. Îşi improvizase o cutie din carton şi cearceafuri, cu o pătură şi o pernă, pe care o instalase ca o mică insulă la uşa de la intrare. Holul era destul de strâmt, şi nu putea să se odihnească decât stând chircit. Poziția inconfortabilă îi adunase umerii şi-i încovoiase spatele, şi arăta precum un vultur bătrân căutând tăcut resturi sau rosturi de ciugulit între zidurile solitudinii sale. Vedea încă bine, iar ochiul drept se mulase perfect pe gaura cheii, căpătase forma ei şi-l proiecta plictisitor în îngusta, fragmentara, lume de afară. Înainte, pe coridor copiii fugeau, țipau sau se jucau, dar acum acțiunea se rezuma la nişte mâini butonând pe mobil, frânturi de conversații, plase pline de cumpărături, un pas grăbit, o uşă descuiată, un sunet de tocuri pe scări, o masă frugală pentru ochi. Dar, uneori, oamenii mai pierdeau câte ceva. Le cădea o batistă din buzunar, o agrafă din păr, o brățară de la mână, un ac de siguranță de la pantaloni, o bancnotă sau o monedă din portmoneu. Acestea erau rarele sale ocazii în care îşi punea în mişcare toți nervii, toate oasele şi celule, toată carnea şi gândirea să iasă afară. Aştepta momentul perfect şi ieşea repede pe hol, pescuind înspăimântat micile comori pe care le ținea în colecția din raftul de sus din sufragerie. Nimeni nu-l prinsese în act vreodată. Însă această escapadă îl costa scump: vărsa, îl durea capul şi stomacul şi avea o senzație de greață aproape toată ziua. Noroc că nu trecea des prin asta, căci adulții erau foarte atenți cu lucrurile lor.

Copiii obişnuiau să piardă sau să uite lucruri mai des. Iar în colecția sa erau o sumedenie de jucării, mai mult sau mai puțin stricate. Herman ținea mult la un joc mic din lemn cu bile colorate, la o păpuşă din porțelan şi la un soldat din fontă. Îi plăceau şi bijuteriile, dar cu jucăriile se mai putea amuza, pe când bijuteriile nu putea decât să le admire.

Într-o zi însă lucrurile luaseră o altfel de întorsătură. Era zece seara, iar bătrânul Herman se afla la post cu o cană mare, aburindă, de cafea pe podea uitându-se pe gaura cheii. În ultimii cinci ani începuse să chelească în vârful capului, îşi lăsase o barbă mare şi neîngrijită, hainele de pe el deveniseră un muzeu în paragină, dar cel puțin nu avea încă probleme cu dantura. O femeie în rochie roşie, cu pălărie cu boruri mari, pantofi negrii cu

tocuri înalte, poşetă neagră, din piele, trecu pe culoar, se opri şi scoase din poşetă un pachet de ţigări, moment în care îi căzu pe jos o cheie mică. Mocheta amortiză sunetul, iar femeia îşi aprinse o ţigare şi urcă domol scările. Herman surprinse, desigur, momentul, iar în el se activase imediat nişte reacţii fizice ciudate. Ochii îi clipeau des, fruntea i se umplu de broboane, simţi nişte înţepături în ficat şi îl dureau surd încheieturile. Ştia astfel ce trebuie să facă. Deschise uşor uşa şi ţâşni dintr-o dată, luând de pe jos cheia şi întorcându-se rapid în casă. Era fericit, vomitând, totodată. Nu mai găsise în toţi anii aceştia vreo cheie. Se uită îndelung la ea, cercetând-o migălos; avea zgâriat pe una dintre feţe un număr, părea 71. O sărută şi o adăugă la colecţia din sufragerie. Deşi se simţi rău din cauza ieşirii, în noaptea aceea îi trecu subit insomnia, iar trupul său mare se abandonă somnului. De dimineaţă îşi făcu nişte ochiuri, o cafea la ibric şi inspectă din nou cheia. Se întrebă de la ce o fi, ce ar fi putut să deschidă cu ea. Curiozitatea se transformă curând în obsesie şi îl terorizâ două săptămâni la rând. Cu toate acestea dormea adânc. Îi era frică să iasă din casă fără să ştie exact ce ar trebuie să facă. De 20 de ani se tot jucase de-a v-aţi ascunselea şi nimeni nu-l găsise, deşi toată lumea ştiuse fără vreun dubiu unde era, iar acum se vedea forţat să iasă afară şi să se joace periculos de-a baba oarba. Nu-i surâdea deloc ideea, ştiind că avea să se resimtă fizic şi, mai ales, că avea să-l cuprindă un sentiment de pierdere. Ce avea să se întâmple dacă cobora scările de la etajul 4, căci liftul nici nu intra în discuţie, şi ce avea să-l aştepte afară? Voia să dea uitării această poveste, aşa că deschise uşa şi aruncă cheia pe hol. Seara i se făcu frică că ar putea să o găsească altcineva, şi intră din nou în posesia ei. Îşi făcu un program ca în fiecare zi, de preferat noaptea, când nu e nimeni, să iasă şi să rămână pe hol 2, 5, 10 minute, cât va răbda. Timp de o săptămână se ţinu de acest program draconic şi reuşi să-şi învingă spaima, vomitând în pungă, iar greaţa pe care o simţea de obicei se diminuă, devenind o durere suportabilă de cap. Bătrânul Herman se reinventă. Făcu nişte retuşuri şi la aspectul fizic, se tunse mai scurt, se rase, dar se văzu nevoit să îmbrace aceleaşi haine ponosite. Între timp îşi

dăduse seama şi unde s-ar putea potrivi această cheie mică, la una din cutiile poştale de la panoul de jos.

Îmbrăcă un costum albastru cenuşiu şi ieşi din casă. Capul i se prinse instant în sârmă ghimpată, şi simți cum îl ia amețeala de la primele trepte coborâte, respirând din ce în ce mai greu. Se agăță cu unghiile şi dinții de pereți, rostogolindu-se de pe un perete pe celălalt, împiedicându-se la fiecare etaj. Ajuns jos, trecu pe lângă panoul cu cutii poştale şi ieşi afară, învârtindu-se haotic pentru câteva minute. Se relaxă pe banca din față câteva momente, şi intră apoi în scară. Căută impacientat cutia cu numărul 71 şi o găsi. O deschise, pe jos căzură o grămadă de pliante cu reclame, facturi şi un plic albastru. Îl ridică şi fugi afară. Înăuntru era o scrisoare pe care o citi:

Ştiu că suntem doar noi, iar în curând vei fi doar tu. Am fost singuri împreună şi ne-a fost de ajuns.

Dar acum eu sunt bolnavă şi tu ştii asta. Nu are rost să mai speri. Trebuie să accepți boala, realitatea, sfârşitul.

Este singurul adevăr care mai poate fi spus între noi.

Îmi pare rău că nu am avut un copil, dar nu contează, am fost fericită doar cu tine.

Trebuie să vinzi casa şi să te muți altundeva, oriunde, numai să pleci.

Cu timpul cineva te va primi în viața sa, iar tu vei fi din nou tu.

Te văd deseori în vis din spate cum mergi pe un culoar lung, luminat, cu arcuri, iar eu rămân în spate privindu-te printr-o gaură de cheie.

Acoperă aceasta gaură de cheie şi mergi cât mai departe.

A ta, doar a ta,

Beatrice

Scrisoarea îi dădu foc creierului, şi el începu să plângă ca să stingă acest incendiu de emoții şi sentimente contradictorii. Rămăsese închis în casă atâția ani, pândind oamenii pe coridor, îmbătrânind, murind. Oh, Beatrice...

A doua zi, Adela trecu pe la el, iar el îi ceru să-l ajute să se mute altundeva. Peste două luni trăia în altă parte a orașului, într-un nou apartament curat şi spațios. Seara ieşea să se plimbe

prin parc, vorbea cu vecinii şi era interesat de tot felul de activități. Dar asta nu dură mult, şi Herman era văzut tot mai rar, vorbea tot mai puțin cu oamenii, şi cu timpul nu a mai ieşit deloc. Stătea în noua sa cutie construită la intrare şi pândea cu o ceaşcă de cafea pe podea oamenii pe gaura cheii.

De 20 de ani nepoata sa îi tot juca trucul cu cheia şi scrisoarea, iar Herman de 20 de ani îşi tot reamintea de soția sa, şi la fiecare câteva luni se muta dintr-un loc într-altul, izolându-se după aceea în casă şi uitându-se pe gaura cheii.

TRADUCERI

O fantomă

(de Guy de Maupassant)

- în traducerea lui **Alexandru Ioan Despina -**

Vorbeam de sechestrare, făcând aluzie la un proces recent. Era spre finalul unei seri prieteneşti petrecută într-un foarte vechi conac de pe strada Grenelle, şi fiecare dintre musafiri avea câte o poveste de spus, toți susținând că este adevărată.

Bătrânul marchiz de la Tour-Samuel, în vârstă de 82 de ani, se ridică şi veni în față pentru a se sprijini de cămin. Ne-a spus următoare poveste cu o voce uşor tremurândă:

„Şi eu am fost martorul unui eveniment straniu – atât de straniu încât a devenit coşmarul vieții mele. S-a petrecut acum cincizeci şi şase de ani şi cu toate acestea nu a trecut lună în care să nu-şi facă simțită prezența în visele mele. Din acea zi am purtat cu mine un semn, un însemn al fricii – înțelegeți?

Da, preț de zece minute am căzut pradă spaimei într-o atât de mare măsură încât o teamă constantă a rămas de atunci în sufletul meu. Sunetele neaşteptate îmi dau fiori, lucruri pe care nu le pot distinge în întunericul înserării mă fac să-mi doresc să fug. Mi-e frică noaptea.

Nu! Nu aş fi putut păstra un astfel de lucru în mine până la această vârstă. Dar acum aş putea spune totul. Cineva s-ar putea înspăimânta de pericole închipuite la 82 de ani. Dar celor adevărate nu le-am întors niciodată spatele, domnilor.

Întâmplarea aceea mi-a tulburat într-atât de mult mintea, m-a umplut cu un aşa profund şi misterios tumult, încât nu am fost în stare s-o spun vreodată. Am păstrat-o în cele mai ferite lăcaşuri ale sufletului mele, în acele locuri unde ne ascundem tristeţea, cele mai ruşinoase secrete şi slăbiciunile pe care nu le putem mărturisi nimănui.

Am să vă spun întâmplarea stranie aşa cum a decurs, fără să încerc în vreun fel să o explic. Iar dacă nu am fost, cumva, nebun vreme de-o oră, atunci trebuie să existe o explicaţie. Şi n-am fost nebun, am să vă demonstrez acest lucru. Imaginaţi-vă ce doriţi. Acestea sunt faptele:

Era în 1827, în iulie. Staţionam cu regimentul meu în Rouen.

Într-o zi, pe când mă plimbam pe chei, am dat peste un om pe care am avut impresia că-l recunosc, deşi nu ştiam exact de unde să-l iau. Mi-am încetinit instinctiv pasul, gata să mă opresc. Străinul mi-a văzut ezitarea, m-a privit şi mi-a sărit în braţe.

Era un prieten din adolescenţă, de care fusesem foarte ataşat. Părea să fi devenit cu o jumătate de secol mai bătrân în cei cinci ani care se scurseseră de când îl văzusem ultima oară. Părul său era alb, mersul nesigur, de parcă ar fi fost extenuat. Mi-a înţeles uimirea şi mi-a spus povestea vieţii lui.

Un eveniment teribil se abătuse asupra sa. Se îndrăgostise nebuneşte de o tânără fată şi se căsătorise cu ea într-o stare de visătoare beatitudine. După un an de indescriptibilă fericire şi inepuizabilă pasiune, ea a murit pe neaşteptate din pricina unei boli de inimă, victimă, fără îndoială, a iubirii înşişi.

A părăsit ţara în chiar ziua în care ea era îngropată şi a venit să locuiască în hotelul său din Rouen. A rămas acolo, singur şi disperat, durerea măcinându-l încet, şi atât de nefericit era încât se gândea mereu la suicid.

«Şi în starea aceasta mi-e dat să te reîntâlnesc.», mi-a spus «Şi aş dori să-ţi cer un favor. Vreau să te duci la conacul meu şi să-mi aduci câteva acte de care am neapărată nevoie. Se găsesc în biroul din camera mea, a noastră. Nu pot să trimit un slujbaş ori un om al legii, pentru că toată această afacere trebuie păstrată secretă. Doresc tăcere absolută. Am să-ţi dau cheia de la camera pe care am închis-o cu grijă chiar eu înainte să plec şi am să-ţi

dau şi cheia de la birou împreună cu o înştiinţare pentru grădinar, ca să te poată lăsa înăuntru. Ia micul dejunul cu mine mâine, să vorbim mai în amănunt.»

I-am promit că o să-l ajut. Pentru mine nu ar fi însemnat decât o excursie plăcută, casa lui nefiind la mai mult de 25 de mile depărtare de Rouen. Aş fi putut ajunge acolo călare într-o oră.

A doua zi, la ora 10, eram lângă el. Am luat micul dejun împreună, răstimp în care nu a rostit mai mult de douăzeci de cuvinte. Mi-a cerut să-l scuz. Gândul că am să vizitez camera în care fericirea lui zăcea sfărâmată îl supăra, mi-a zis. Într-adevăr, părea deranjat, îngrijorat, de parcă o bătălie misterioasă s-ar fi dat în sufletul său.

În cele din urmă mi-a explicat cu exactitate ce trebuia să fac. Era foarte simplu. Trebuia să iau două pachete cu scrisori şi câteva acte care se găseau încuiate în primul sertar din partea dreaptă a biroului, sertar pentru care îmi dăduse cheia. Apoi adăugă:

«Nu cred că e nevoie să te rog să nu te uiţi la ele.»

Cuvintele sale aproape mă răniseră, ceea ce i-aş şi spus, într-un mod mai degrabă nepoliticos. El bâlbâi:

«Iartă-mă. Sufăr atât de mult!»

Şi lacrimi îi izvorâră din ochi.

Am plecat în jurul orei unu pentru a-mi îndeplini îndatorirea.

Ziua era strălucitoare, iar eu treceam în grabă peste pajişti, ascultând cântecul ciocârliilor şi bătaia ritmică a sabiei pe cizmele mele de cavalerie.

Apoi am intrat în pădure şi mi-am strunit calul într-un trap domol. Ramurile copacilor mă mângâiau gingaş pe faţă şi din când în când prindeam câte o frunză cu dinţii şi o muşcam cu aviditate, plin de bucuria vieţii, care te cuprinde uneori fără motiv cu un tumult de fericire aproape inefabilă, un fel de putere magică.

Apropiindu-mă de casă, am scos înştiinţarea destinată grădinarului şi spre stupoarea mea am văzut că poartă sigiliu. Eram atât de surprins şi de enervat încât îmi venea să mă întorc fără a-mi mai duce la bun sfârşit misiunea. Apoi m-am gândit că

aş da astfel dovadă de prea mult sensibilitate şi de prost gust. Prietenul meu ar fi putut-o sigila fără să-şi dea seama, îngrijorat cum era.

Conacul arăta de parcă fusese părăsit de douăzeci de ani. Poarta, larg deschisă şi putrezită, de abia se mai ţinea în balamale. Iarba crescuse pe poteci, iar răsadurile de flori se acoperiseră de buruieni.

La zgomotul pe care l-am făcut izbind un oblon, un bătrân se ivi pe o uşă laterală şi mă privi uimit. Am descălecat şi i-am dat scrisoarea. A citit-o o dată sau de două ori, a întors-o, după care m-a privit cu suspiciune şi m-a întrebat:

«Ei, bine, ce doreşti?»

I-am răspuns tăios:

«Trebuie să ştii ce vreau din moment ce ai citit ordinele stăpânului tău. Vreau să intru în casă.»

Părea depăşit de situaţie. Mi-a zis:

«Deci – vrei să mergi – în camera lui?»

Începusem să devin nerăbdător.

«La naiba! Îmi înţelegi, câtuşi de puţin, întrebarea?»

Se bâlbâi:

«Nu, domnule, doar că nu a mai fost deschisă de la..., de când a murit. Dacă aştepţi cinci minute, mă duc să văd dacă...»

L-am întrerupt furios:

«Te duci să vezi ce, glumeşti? Nu poţi să intri în camera aceea din moment ce eu am cheia!»

Nu mai ştia ce să zică.

«Atunci, domnule, am să te conduc.»

«Arată-mi scările şi lasă-mă-n pace. O găsesc eu şi singur.»

«Dar, domnule...»

În momentul acela m-am pierdut cu firea:

«Taci sau o să-ţi pară rău!»

L-am dat apoi la o parte şi am păşit în casă.

Prima oară m-am îndreptat spre bucătărie, apoi am străbătut camerele pe care le ocupaseră prietenul meu şi soţia sa. De acolo am pătruns într-un hol mare. Am urcat scările şi am recunoscut uşa pe care mi-o descrisese amicul meu.

Am deschis-o cu uşurinţă şi am pătruns înăuntru.

Camera era atât de întunecată încât, la început, nu am putut distinge nimic. M-am oprit, izbit de acel miros mucegăit şi stătut caracteristic camerelor părăsite, condamnate, moarte. Apoi, ochii au început să se obişnuiască cu întunericul şi am văzut o cameră în dezordine, un pat fără cearceafuri, dar care avea încă saltelele şi pernele, una dintre care mai păstra încă urma unui cot ori a unui cap, de parcă cineva tocmai şezuse acolo.

Scaunele păreau să fie toate aşezate alandala. Am băgat de seară că o uşă, care dădea probabil în baie, rămăsese larg deschisă.

Prima oară m-am îndreptat către fereastra pe care am deschis-o după aceea pentru a lăsa lumina să pătrundă, însă mânerele obloanelor de afară erau prea ruginite pentru a le putea manevra.

Am încercat chiar să le sfărâm cu sabia mea, dar n-am reuşit. Toate aceste strădanii zadarnice mă iritau şi, cum ochii mi se acomodaseră de acum perfect cu lumina slabă din cameră, am renunţat să mai încerc şi m-am îndreptat către birou.

M-am aşezat pe un scaun cu spătar şi am deschis sertarul. Era plin până sus. Nu îmi trebuiau decât trei pachete, care ştiam cum arată, aşa că m-am apucat să le caut.

Îmi mijeam ochii pentru a putea descifra inscripţiile când mi s-a părut că aud, sau mai degrabă că simt, un foşnet în spatele meu. Nu i-am dat importanţă, gândindu-mă că o adiere a săltat, pe undeva, o perdea. Dar un minut mai târziu o altă mişcare, aproape insesizabilă, mi-a trimis pe şira spinării un fior dezagreabil. Mi se părea atât de ridicol să fi fost astfel mişcat încât, de ruşine, nici nu am vrut să mă întorc. Tocmai descoperisem cel de-al doilea pachet care-mi trebuia şi eram pe punctul de a da peste al treilea când un groaznic şi trist oftat, aproape de umărul meu, mă făcu să sar doi paşi în faţă. În timpul săriturii mă şi întorsesem şi pusesem mâna pe mânerul sabiei pe care, dacă nu l-aş fi atins, cu siguranţă că aş fi rupt-o la fugă ca un laş.

O femeie înaltă, îmbrăcată în alb, şedea cu faţa la mine, în spatele scaunului pe care stătusem cu o secundă în urmă.

Un fior atât de puternic m-a cutremurat încât aproape m-a dat grămadă. Oh, cine nu a simțit vreodată un astfel de tremur nu-mi poate înțelege groaznica şi ridicola spaimă. Sufletul se topeşte, inima pare că ți se oprească, tot corpul îți devine moale ca un burete, iar toate organele par să se prăbuşească în tine.

Nu cred în fantome, şi cu toate acestea am simțit cum mă fărâm dinaintea fricii hidoase de morți; şi am suferit, oh, am suferit mai mult în răstimpul câtorva minute, în fața irezistibilei groaze pe care ți-o induce supranaturalul, decât am suferit în tot restul vieții mele.

Dacă nu ar fi vorbit, cred că aş fi murit. Dar a vorbit, a vorbit pe-o voce molcomă şi totodată jalnică, care mi-au făcut nervii să-mi vibreze. N-aş putea spune că îmi recăpătasem controlul de sine. Nu, nu mai eram stăpân pe gesturile mele, dar mândria mea m-a ajutat, într-un fel, să-mi mențin, chiar împotriva mea, o postură onorabilă. Pozam, pozam pentru mine însumi şi pentru ea, pentru orice ar fi fost ea, femeie ori fantomă. Mi-am dat seama de lucrul acesta mai târziu, pentru că în tot acel timp nu putem să mă gândesc la nimic. Îmi era frică.

Mi-a spus:

«Oh, ai putea să-mi fi de mare ajutor, domnule!»

Am încercat să-i răspuns, însă nu am putut articula niciun cuvânt. Un sunet vag, nelămurit, îmi ieşi din gât.

Ea a continuat:

«Mă ajuți? Mă poți salva, mă poți vindeca. Sufăr teribil. Mereu sufăr. Sufăr, oh, sufăr!»

Şi se aşează cu grijă pe scaun. Mă privi.

«Mă ajuți?»

Am dat din cap, încă paralizat.

Mi-a întins un pieptăne din baga şi a murmurat:

«Piaptănă-mă! Oh, piaptănă-mă! Asta o să mă vindece. Uită-te la capul meu – cât de mult sufăr! Şi părul meu – cât de mult mă doare!»

Părul ei despletit, foarte lung, foarte întunecat, aşa-mi părea, atârna peste spătarul scaunului şi atingea podeaua.

De ce am făcut-o? De ce, tremurând, am luat acel pieptăne şi de ce am cuprins între mâinile mele părul ei lung, care îmi lăsa pe

piele o senzație fantomatică de rece, de parcă aş fi atins şerpi? Nu ştiu.

Senzația aceea încă mai stă agățată de degetele mele şi de fiecare dată când mi-o amintesc, tremur.

Am pieptănat-o, am îngrijit, nici eu nu ştiu cum, acel păr de gheață. L-am legat şi l-am dezlegat. L-am țesălat aşa cum cineva țesală coama unui cal. A oftat, şi-a plecat capul, a părut fericită.

A spus pe neaşteptate «Mulțumesc!», mi-a smuls pieptănul din mâna şi a dispărut pe uşa pe care o văzusem deschisă.

Rămas singur, pentru câteva secunde am avut acel sentiment indescriptibil pe care cineva îl are atunci când se trezeşte dintr-un coşmar. Apoi mi-am revenit. Am fugit la fereastră şi am smuls, în asaltul meu furios, obloanele.

O dâră de lumină a pătruns în cameră. M-am îndreptat spre uşa prin care dispăruse. Am găsit-o încuiată şi de neclintit.

Apoi fierbânțeala groazei m-a cuprins, a panicii, a panicii unei bătălii adevărate. Am luat în grabă cele trei pachete din sertarul deschis, am străbătut în fugă camera, am sărit câte patru trepte de-o dată. M-am găsit afară, nu ştiu cum, şi văzându-mi calul m-am urcat pe el dintr-o mişcare şi am dispărut în galop.

Nu m-am oprit decât în momentul în care am ajuns la Rouen şi am tras în fața casei mele. Aruncându-i aghiotantului hățurile, am fugit în camera mea, încuind în urma mea uşa.

Preț de-o oră m-am întrebat dacă nu cumva fusesem victima unei halucinații. În mod sigur eram cu nervii la pământ, într-o stare de şoc asemănătoare celei care dă naştere unor miracole şi din care supranaturalul îşi trage puterea.

Şi aproape că ajunsesem la concluzia că totul nu fusese decât o viziune, o iluzie a simțurilor mele, când m-am apropiat de fereastră. Privirea, din întâmplare, mi s-a dus în jos. Tunica mea era acoperită cu fire de păr, fire lungi de păr care se prinseseră printre nasturi.

Le-am luat şi le-am aruncat pe fereastră cu degetele tremurânde.

Mi-am chemat apoi aghiotantul. Mă simțeam prea tulburat, prea afectat pentru a mă duce în acea zi să-mi văd prietenul. Şi-n plus, trebuia să mă gândesc la ce aveam să-i spun.

În modul acesta scrisorile au ajuns la el. I-a dat aghiotantului o chitanță. A întrebat de mine şi i s-a spus că nu mă simțeam bine. Că suferisem de insolație sau ceva de genul acesta. A părut îngrijorat.

M-am dus să-l văd a doua zi, dimineața devreme, hotărât să-i mărturisesc adevărul. Plecase în seara de dinainte şi încă nu se întorsese.

Am revenit în aceeaşi zi, însă nimeni nu-l văzuse. Am aşteptat o săptămână. Nu se întorsese. Am anunțat poliția. L-au căutat peste tot, însă nimeni nu a putut găsi nicio urmă a trecerii sale prin lume.

O cercetare amănunțită a fost făcută la conacul părăsit. Niciun indiciu nu a fost descoperit.

Nu se găsise niciun semn care să dea de înțeles că vreo femeie fusese ascunsă aici.

Investigația nu a dus la niciun rezultat, aşa că toate căutările au fost oprite.

Iar în cei cincizeci şi şase de ani care s-au scurs de atunci nu am mai aflat nimic. Nici acum nu ştiu care este adevărul.”

FOILETON – experiment SF

REPUBLICA - IV

(fragment ***de Cezar Mihai Pârlog)***

Motto:

Oriunde ar ajunge în Galaxie, cu sau fără voia lor, oamenii rămân oameni.

(Carl Sagan, astrofizician)

— Mărite Elohi, oare chiar trebuie să..., încercă să-l îmbuneze Isidora, dar n-a mai apucat să spună niciun cuvânt. Lumina exploziei îi mări instantaneu pupilele. Suflul o proiectează cu putere în peretele din dreapta al Sălii de Consiliu...

*

...Aprilie, poate cea mai frumoasă lună din an. Soarele, nici cald nici rece, surâzând şi înveselind multilateral, cântece de păsări, mirosuri amestecate de copaci în floare, încă rar câte-o gâză revenită la viață după un somn îndelung, în cine ştie ce fază a metamorfozei. Din loc în loc, câte o magnolie în floare din care cu greu m-am oprit să nu rup măcar una, deşi am vrut pentru o secundă să o fac, să mă bucure puțin, doar pentru câteva zile şi de acasă, de pe pupitrul de comandă, din mica sferă cu atmosferă rarefiată primită de la...

Frumoasă a fost şi întâlnirea cu el, de până acum câteva minute, el îngerul drag şi mult prea iubit pe care regret că nu l-am cunoscut dintotdeauna sau măcar cu câțiva ani mai devreme. Aş fi în stare să intru în audiență la Ăl de Sus, să-l rog plecându-

mă să dea măcar puțin timpul înapoi, prelungind această recentă mare bucurie doar cu ceva vreme. Chiar dacă El, cu degetul arătător şi prea cunoscător într-ale firii oamenilor, mai întâi m-ar certa ca pe un copil, „fata mea, dar tu, parcă, cu Darwin!...", pentru a sfârşi apoi binevoitor îndeplinindu-mi dorința – doar se ştie că Dumnezeu îi ajută şi pe cei care nu cred în El – ducându-mă cu trei ani în urmă alături de acelaşi prea iubit Amadi. Iar eu, ca o firească consecință şi-n aşteptată recunoştință, aş deveni, de atunci încolo, doar cu puțin mai habotnică decât mam'-mare. Doamne-ajută!

*

Camera unui vechi hotel, sau mai degrabă cămin. „Ne-au mutat de la parter, camera opt, la ultimul etaj, la douăzeci şi patru", îmi spune ea, deşi ştiu că respectabilul ei cap de familie a fost în mai multe rânduri pe unele funcții înalte la ambasadele noastre de prin Galaxie. Neplăcut gest. Interiorul modest, ca de secol douăzeci. O cameră cu zugrăveala bej şi inventar minimalist – mobilierul original, poate chiar de la înființare – hol, baie. Fără cameră barică, fără generator de oxigen pur, fără monitoare. De sistemul de captare a apei din atmosferă nici vorbă. Nu era pe atunci. Poate că azi cu greu şi pe nedrept ar putea primi patruzeci de puncte.

*

Fericirea e deplină. Nu vreau să părăsesc starea de imponderabilitate, intrând în lumea zgomotoasă a oraşului sau, cu mult mai mult de atât, nu vreau încă să pornesc spre casă, unde ceva cam mult de lucru trimis de la centrală m-ar monopoliza cu siguranță şi mi-ar trimite gândurile peste articole de lege, spețe şi alte necesare recursuri gonindu-l din gând şi lăsându-l singur pe dragul meu Amadi. Mai rămân măcar puțin, prea puțin totuşi față de cât aş vrea, poate chiar o viață, prin parcul pe unde m-am plimbat şi-n fața căruia de puține minute l-am lăsat să plece. Bunica lui e la spitalul orbital. Aş fi mers şi eu dar nu-i locul, momentul şi ea nici nu te cunoaşte încă. Pe banda oprită a trotuarului, e ultima zi de week-end, câteva desene naive

de copil, în cretă colorată. Vesele, ca tot ce aparține lumii lor. Senine şi fără griji. O lume a purității, o lume a lipsei de interese. A copiilor ce spun mereu numai adevărul. Zâmbesc desenelor voioase şi anonimilor pitici ce le-au făcut. Un şotron, cu careurile strâmbe, o reprezentare potrivită a inocenței. Mă opresc şi încerc săriturile jocului din copilărie. Doar primul pas are loc, apoi căsuțele devin din ce în ce mai mici. Îl iau cu mine-ntr-o poză după ce am focalizat aparatul minuscul din piatra brățării de la mâna dreaptă. Copiii, cu inocența lor candidă. Chiar azi, prin sistemul audio local, la emisiunea pentru ei am auzit câteva definiții pline de candoare: „un înger e ca un ghem, numai că el, în loc de fire, are gânduri bune; un înger arată ca un copil cu aripi, ca o fantomă bună, e transparent, dar are picioare mici". Of, copiii ăştia!, cine ştie ce se va mai alege din omenire... Mai fac câțiva paşi; mi-e greu să plec. E nespus de frumos. E şi duminică. Şi el, Amadi cât de senin, cât de admirabil! Oare şi de la azuriul delicatului şi abia perceptibilul costum ignifug? Atât de bine îi venea! E tot ce mi-am dorit, am căutat şi am aşteptat să primesc dintotdeauna. Îmi dă senzația unui tot, a ceva complet. După ceva timp, chiar ani, în care păream a nu mai simți prea multe, în virtutea unor eşecuri nu neapărat lamentabile dar încă nu pe deplin trecute, recunoscându-mă îngrijorată pe drumul spre o nedorită indiferență, spre starea de lipsă de afecțiune şi pericolul de a deveni un obiect fără viață, o rocă, sau chiar un dulap. Ce bine că mi-ai venit în viață, luminându-mi-o, Amadi, nume frumos! Ce păcat că n-ai putut să mai rămâi, să facem împreună plimbarea de acum! Chiar de eşti totuşi prezent, eşti mereu cu mine, mereu în sufletul meu, eşti aici. Mergem mână-n mână cu paşi rari, fără vreo țintă clară, doar bucurându-ne, multilateral sau doar plenar, de tot. De noi împreună, de celălalt, de soare, de simțiri, de căldură, de primăvară, de mirosuri, de cântecele păsărilor. De s-ar putea opri timpu-n loc! Acum şi pentru totdeauna! Şi dacă aş putea alege când să mor, cu starea de acum aş vrea să se întâmple şi atunci. Da, mi-e clar îl iubesc pe de-a-ntregul. Orice ar face, nu sunt în stare ca nici măcar în gând să-i spun un cuvânt urât, de ceva mai mult... nici vorbă! Ar fi ca un fel de autoflagelare, este deja parte din mine, îl port în gând şi-n

suflet mereu, peste tot. Şi cum aş face asta când, căutând după cele mai frumoase cuvinte cu care vreau să îl răsfăț, prin sacul cu vorbe al noii limbii pământene – un fel de esperanto upgradat – chiar dacă destul de bogat din punct de vedere al lexicului – i-am constatat limitele şi i-am simțit suficiența – insuficientă mie. Am să încep să inventez cuvinte, stări. Pentru el, Amadi, nume frumos.

*

...Ea, Ama, poate spre treizeci de ani, cumva prietenă de familie, încă prezentabilă în orice acțiune civică şi predispunând la apropieri intime încă de la prima vedere. Da, este o diferență dar pentru nimeni nu contează. Suntem împreună, pierdute printre lenjeriile albe, bine apretate ale patului. Un portjartier de mătase neagră şi ciorapi de aceeaşi culoare. Pe unde o mai fi găsit aşa ceva? Nimic nu ne ascunde simțurilor. Isidora şi Ama. Ne oferim atingeri plăcute şi aparent involuntare. Ni le luăm singure. O evadare plăcută, ruşinoasă şi aţâțătoare. Un dans cuminte. Dezmierdări care stârnesc. Încântare. Mângâieri tandre. Mă joc prin părul ei, răsfățându-i fața, obrajii, umerii, mâinile, gleznele mătăsoase. Toate contururile ei fascinante. Sânii moi de femeie matură, mobili şi privind în jos ori în lateral, armonizați direct cu poziția. Pulpe netede, calde şi fine. Atingeri abia perceptibile. Ama şi Isidora. Mă bucur de mângâierea integrală şi încă destul de integră. Nimic nu-i făcut cu graba celei de optsprezece ani. Pur şi simplu bucurie, simțire. Nu mai există nimic pe lumea asta. Nici el, prietenul familiei noastre. Micul încornorat. Da, e drept, încă nu are justificarea calificativului.

*

Of, de ce nu e şi Amadi pe aici, cu mine? Să fie prezent pe de-a-ntregul, să-i simt atingerea mâinii, păru-i ce m-ar fi mângâiat şi răsfățat, alintat de vântul lin, respirația, vocea, căldura. Să ne fi bucurat împreună odată şi încă odată de tot. Şi ea, bătrâna, tocmai acum s-a găsit să se ducă la spital!?

*

Raţiunea a rămas pe jos, căzută în dezordine lângă pat amestecată cu hainele mele, călcate în picioare. E doar simţire, trăire, euforie. Cu ochii închişi trăiesc doar bucuria răsfăţului desfătător. Simt o picătură ce-mi cade pe păr. Poate o iluzie. Încerc să cuceresc reduta finală, atingând-o şi trimiţând spre abisale întunecimi avangarda unor degete înfometate. Sunt aproape şi simt cum respiraţia mi se schimbă. „Încă nu”, murmură uşor. Uşor dezamăgită dau de înţeles, cu aparentă inocenţă, că subscriu. Ne pierdem în aceeaşi dragă caldă îmbrăţişare şi într-o copleşitoare mângâiere. Din nou o picătură. Şi încă una. Involuntar schimb locul. Alta. Vin şi ele după mine. Ridic capul. Plouă. Etajul douăzeci şi patru. Ultimul.

*

— Dragul meu...

Aghiotantul personal al guvernatorului continuă să îi mângâie fruntea murmurând o incantaţie magică învăţată în copilărie, pe Pământ. Nu o cunoşteau mulţi, dar bătrâna începuse să i le împărtăşească atunci când şi-a simţit sfârşitul aproape; şi multe minuni a reuşit să facă cu secretele pe care le-a aflat atunci, cu mulţi ani în urmă.

„Hare Krishna Hare Krishna
Krishna, Krishna, Krishna
Hare Hare Hare Rama Hare
Rama Rama Rama Hare Hare...”

Îi picură pe frunte câteva stropi din pocalul de argint în care a turnat praful din pandantivul de care nu se desparte niciodată.

— Dragul meu Amadi...

Abia acum cuvintele l-au făcut să tresară:

— S-a trezit! Stăpîne Elohi, a vorbit! Doamna Noastră a vorbit! A deschis ochii! Stăpîne Elohi, veniţi repede aici!

— *Următorul fragment îi va aparţine lui* ***Lucian-Dragoş Bogdan*** —

FOILETON

O plimbare până la capătul grădinii

-VI-

(de Luminița Dobrea)

***

Căpitanul ne primi cu un amestec de interes şi îngrijorare. Ştia cât de convingători putem fi şi în timpul discuțiilor îşi puse la bătaie tot arsenalul de contraargumente.

— Şi dacă medicamentele îi vor face rău?

— Folosim doze mici şi numai din medicamente reversibile... cu antidot – încerca Ivan să-l liniştească.

— Dar dacă în timpul comunicării creaturile îți vor răul?

— Şef, hai să fim serioşi, ai spus-o chiar tu, dacă voiau să ne facă rău o făceau de mult, l-am combătut folosind propriile-i arme.

— Trebuie să luăm în calcul şi faptul să ar putea să te rănească, chiar dacă nu o fac cu intenție.

— De cât timp trăiesc printre oameni, ar fi putut ucide, dar...

— De unde ştii că nu au făcut-o?

Rămasă fără răspuns am privit disperată spre Ivan.

— Intențiile noastre sunt bune. Față de ele nu am acționat niciodată agresiv. Căpitane, eu cred că nu e niciun pericol.

— Copii, eu zic să nu ne pripim. Noaptea e un sfetnic bun. Mergeți la casele voastre şi odihniți-vă bine.

Am dat să mai spun ceva, dar îmi tăie vorba cu o mişcare scurtă a mâinii.

— Asta a fost tot! Mai discutăm dimineață, cu mintea limpede.

***

„Ceva mişcare?”

„Nimic! Nu mişcă nimic. Nici măcar o frunză. Irina a dat stingerea la toate pe aici.”

„Crezi că vor apărea în noaptea asta?”

„Mi-ar plăcea să le văd iar.”

„Grig, nu mi-ai spus de ce Severin este încă în capsulă.”

„Nu te-a lămurit căpitanul?”

„Mi-a băgat nişte baliverne. Cică sunt ceva probleme cu echipamentul.”

„Omule, mai bine lasă-l pe Severin în pace. Crede-mă, ne este mai bine fără el.”

„De ce, omule?”

„Îi cam dus... ştii tu... cu capul.”

„Din cauza stazei?”

„Nu, omule. Fii pe pace, nu are legătură cu staza. Aşa este el... cu capul... mai multe nu pot să-ți spun. Mai bine îl întrebi pe şef.”

***

Şedința de dimineață a decurs într-o atmosferă obosită şi fără chef. Ne-am făcut mecanic datoria şi am preluat îndatoririle cu aprobări monosilabice.

Spre suprinderea mea, căpitanul nu pomeni nimic de propunerea noastră din seara precedentă şi mă întrebam dacă nu cumva voia să lăsăm baltă experimentul.

Nico încercă să aducă vorba de Severin, dar căpitanul îl admonestă cu o privire tăioasă spunându-i că-l lămureşte după şedință.

Lipsiți de vlagă, ne-am răspândit la treburile noastre.

În următoarele ore am încercat să mă concentrez la treburi exclusiv tehnice. Mi-am făcut de lucru la consolă, am revăzut planurile de zbor, am verificat ultima înregistrare de la Licurici. Privind spațiograma mi-am amintit de harta schițată după regresie.

„Grig, mi-ai rămas dator cu ceva.”
„Ha? Eu, dator? Cu ce?”
„Harta!”
„Care hartă?”
„Ştii tu…”
„A, harta! Păi nu am reuşit mare lucru. Îmi lipseşte o variabilă.”
„?”
„Ora”
„Încearcă miezul zilei, 12”
„Am încercat.”
„Şi?”
„Undeva prin Siberia…”
„Asta puteam să-ți spun şi eu că era al dracului de frig. Perioada?”
„Cam pe la începutul sec. XX, 1900 – 1910, cam aşa.”
„S-a întâmplat ceva deosebit atunci?”
„Habar n-am… nu eram născut încă ;)”
„Lasă glumele. Afli, da?”
„Bine, bine, dar după ce termin aici. Pa. Spor să ai!”
„Şi tu! Pa!”

***

Mesajul căpitanului m-a luat prin suprindere.
„Îl iei pe Ivan şi veniți la mine.”
Când am ajuns în infirmerie, Ivan făcea calcule complicate încercând să afle ce medicament era mai potrivit şi în ce cantitate să folosească. Deloc surprins să mă vadă, mă urmă în tăcere.
— Cum e, copii? V-ați mai gândit?
L-am băgat pe Ivan la înaintare, în fond de el depindea siguranța experimentului.
— Eu am găsit sedativul potrivit, acum calculam cantitățile.
— Laura?
— Eu sunt pregătită pentru orice, oricând.
— Dacă aşa stau lucrurile, uitați cum facem! Grig are să vă instaleze senzori suplimentari în infirmerie. Nico va fi pe post de

observator, poate va fi nevoie de el. Ivan, o instruieşti serios pe Irina să te poată ajuta în caz de urgență. Pe la ora 18 puteți începe. Bun aşa?

Îmi venea să chiui de bucurie.

— Minunat, am izbucnit plină de elan.

***

Am suportat cu stoicism fiecare senzor aplicat, fiecare ciupitură şi înțepătură. Priveam cu interes tot ce se întâmpla în jurul meu şi savuram fiecare clipă a pregătirilor.

Acțiunea era mediul în care mă simțeam cel mai bine şi acum eram în mijlocul ei. Nu conta că Ivan mă sâcâia la fiecare pas cu întrebări de genul: „eşti bine?", „ai simțit asta?", „ce vezi acum?" sau „ce simți acum?". Răspundeam cu voioşie la toate întrebările şi ofeream cu bucurie fiecare părticică ce urma să fie acoperită de senzori sau ciupită de seringă.

Doctorul se minuna de fiecare dată şi mă lăuda exagerat ca pe un copil prea cuminte.

Mă simțeam ca înaintea unei călătorii importante.

— Suntem gata? – întrebă Ivan pe Irina.

— Stai să vină Nico.

— Iiiii, pe unde umblă?

— Ei, s-a dus şi el ca omu'... o fi având emoții. Uite-l!

— Bun, începem – spuse cu hotărâre Ivan.

Se apropie de mine şi mă avertiză:

— Să ştii că pişcă!

— Nu contează, i-am răspuns veselă şi i-am întins brațul.

Nu mă puteam mişca prea mult, toată partea de sus a corpului îmi era acoperită de panglici, curele şi senzori.

Se opri pentru o secundă, mă privi în ochi, se aplecă spre mine sub pretext că verifică un senzor de pe frunte şi îmi spuse în şoaptă:

— Să ai grijă de tine şi să mi te întorci întreagă!

Nici nu am mai simțit pişcătura serului. Un val de căldură mi-a cuprins corpul şi din jurul meu a dispărut tot.

***

Păşeam uşor pe podeaua albă. Eram în seră. Nu auzeam nimic, nici măcar un zumzet. Am privit intrigată în jur încercând să dau de bondarii Irinei. Nu pricepeam nimic, sera era luminată complet, deci ar fi trebuit să fie plină de orătănii. După câțiva paşi am înțeles. Micuțele zburătoare erau încremenite în aer. Am atins una din ele, părea suspendată cu un fir invizibil. Până şi aerul părea încremenit... nici măcar o adiere.

Am înaintat printre rândurile de lădițe umplute cu granule translucide spre bazinul din mijloc. Un abur violet începu să prindă contur la numai câțiva centimetri de luciul apei. Mi-am continuat drumul fără teamă. Ființa părea să se joace creând boabe mari de rouă cristalină în căuşul petalelor de lotus. Abia când am ajuns lângă bazin s-a ridicat brusc şi s-a apropiat de mine plutind.

Am încercat să-i vorbesc. Articulam cuvintele, însă nu se auzea nimic, nici măcar un sunet.

Am întins încet mâna, cu palma în sus. Voiam să-i arăt că nu intenționez să o rănesc. S-a strâns într-o sferă densă şi s-a cuibărit în palma mea. Am cuprins mai bine suprafața irizată a sferei. Mă aşteptam să fie rece, dar în palmă simțeam o căldură ce pulsa, întocmai ca într-un trup viu, de parcă țineam în palmă un pui pufos. S-a foit de câteva ori de parcă se alinta după care s-a desprins şi, levitând deasupra mâinii, şi-a reluat jocul făcând să-mi crească picături în căuşul palmei. Nu a zăbovit prea mult. S-a apropiat brusc de fața mea după care s-a făcut nevăzut.

Pare un copil. Mă întreb unde or fi părinții.

Mi-am plimbat privirea peste vârfurile înspicate al porumbului, am inspectat vrejii de fasole, mi-am trecut mâna peste tufele de cimbru. Nici urmă de alte creaturi. Am decis să aştept. Mi-am găsit un loc bun lângă două ghivece cu salvie.

Nu mă mişc de aici până nu vă văd pe toți!

Simțeam încă în palmă căldura lăsată de micuț.

Un prunc aşa drăgălaş trebuie să aibă nişte părinți pe măsură.

Am desprins din aerul încremenit un bondar cu burta de catifea şi i-am admirat aripile transparente. O forță nevăzută mi-a smuls din mână insecta şi a pus-o la loc.

Aşa deci!

Am întins mâna să iau alt bondar. Mâna s-a oprit înainte de a ajunge la el ca şi cum aş fi atins un zid invizibil.

Aşadar sunteți aici... De ce nu vă arătați? Vreau să vorbesc cu voi!

Am împins mâna în față. De data asta aerul nu a opus nicio rezistență. M-am ridicat. Se pare că efortul a fost prea mare şi m-am descumpănit.

Nici chiar aşa!

Nu reuşeam nicicum să mă redresez. Podeaua mi-a fugit de sub picioare şi totul s-a întunecat.

***

— Pulsul?

— 110.

— Acum e bine.

Am deschis ochii clipind des. Pe limbă simțeam un gust nesuferit ca de cocleală.

— Ai făcut ochi? Ne-ai speriat un pic.

Vocea forțat veselă a Irinei ascundea îngrijorare. Am ridicat mâna spre frunte. Un cerc dureros îmi strângea capul.

— Senzori nenorociți! – am bâiguit printre dinți.

Cu o mişcare abilă, Ivan îmi prinse mâna şi mă domoli cu blândețe:

— Şezi binişor. Nu-i de la senzori. Îți trece repede. Închide ochii.

Am oftat din rărunchi şi am închis ochii. Înainte de a adormi l-am auzit pe doctor şoptind:

— Copii, gata distracția pe azi. Mulțumesc de ajutor. Mergeți la treburile voastre. Să o lăsăm să doarmă.

***

M-am trezit în mijlocul nopții. O sete cumplită îmi ardea gâtlejul. Am privit în jur încercând să ghicesc unde mă aflu. În lumina slabă a unei lămpii am zărit câteva instrumente medicale pe masa de lângă mine.

Infirmeria!

Mi-am pipăit fruntea. Durerea dispăruse. Senzorii erau încă acolo. M-am ridicat încetişor cu gând să caut apă. Când am ridicat privirea, Ivan era în fața mea cu un pahar mare în mână.

— Încetişor. Aşa-s sedativele astea, dau arşiță mare.

M-am strâmbat la amintirea cumplitului gust coclit.

— Te mai doare capul?

Am negat scuturând din cap.

— Te doare ceva?

I-am răspuns în acelaşi fel.

— Ai amețeli?

Am învârtit capul fără să scot o vorbă.

— Dar limbă, ai? – mă întrebă pe un ton uşor enervat.

Am ridicat din sprânceană şi l-am privit cu un singur ochi.

— Da. E plină de amăreală.

— Deh, ți-am zis eu să nu mai bei…

Am izbucnit amândoi în râs.

M-a lăsat să-mi beau pe îndetele apa după care m-a luat la chestionat. I-am povestit tot ce am văzut şi ce am simțit. Am speculat pe marginea fiecărui detaliu. Am întors povestea pe toate părțile şi după mai bine de un ceas nu am ajuns la nicio concluzie, aşa că am decis că e cazul să ne odihnim. Nu m-a lăsat să plec din infirmerie pe motiv că trebuie să fiu sub observație până dimineață.

***

Literele se amestecau pe pagină. Femeia simțea un nod în gât. Lăsă cartea din mâna trudită şi fără să facă zgomot se ridică din aşternut. Privi o clipă chipul liniştit al soțului adormit.

Măcar tu să te odihneşti…

Se strecură încetişor afară din casă şi se opri în pridvor. Privi vreme îndelungată bolta înstelată de parcă voia să găsească ceva.

Pe unde-mi umbli tu, copilă?

Duse mâna spre piept şi făcu un efort să scape de nodul ce-i îngreuna respiraţia. De câteva zile o presimţire neagră îi apăsa sufletul.

Doamne, ai grijă de ea! Fii blând cu ea! Ai milă de o mamă chinuită ce vrea să-şi vadă copilul iar acasă! Păzeşte-o Doamne!

Rămase ceasuri bune cu ochii aţintiţi spre cer, tresărind la fiecare licărire.

***

— Neaţa, Bădie!

— Neaţa, Lăurice! Dar ce faci tu la ora asta pe aici?

— Uite m-am trezit cu foame dis-de-dimineaţă.

— Ăsta-i semn bun! Dar la aşa foame îi dai numai atât? – arătă spre paharul în care aruncasem câteva linguriţe de lapte praf şi un pic de apă caldă.

— Pentru mine-i destul!

— Am auzit că aţi avut aventuri aseară...

— Ei, nu am descoperit mare lucru, măcar e un început. Cred că am reuşit să iau legătura cu o fiinţă mai tânără... sau aşa ceva... Părea să se joace... ştii tu, ca un copil. La următoarea rundă sunt sigură că voi reuşi să vorbesc cu ei.

— Eu nu cred că Vanea e prea dornic să repetaţi figura.

— De ce nu?

— Ştie el mai bine... şi cred că are dreptate.

— Auzi, Bădie... de când te-ai făcut tu aşa un cârcotaş?

Mă privi cu ochi obosiţi şi sorbi din ceaşcă.

— Poate-i fi tu bun pilot, dar nu ştii a cerceta sufletul omului.

Am înghiţit gălușca şi cu obrajii arzând mi-am băut în tăcere laptele.

***

Cartul de după-amiază se anunţa plictisitor. Mi-am făcut ca de obicei rondul, am zăbovit ceva mai mult asupra serei –

mulțimea de senzori cerea mai multă atenție. Era liniște şi pace. Am apropiat camera de suprafața bazinului circular. Nimic suspect. Am notat totul în jurnal şi m-am ridicat din fotoliu.

Bădia a avut dreptate. Ivan a refuzat categoric un nou experiment. A bâiguit ceva despre efectele secundare ale medicamentelor şi i-a spus căpitanului că nu are nici un sens să continuăm aşa. Îmi venea să-l strâng de gât. Eram atât de aproape... atât de aproape...

Fricosule...

Cuprinsă de furie am măsurat puntea cu paşi mari. M-am oprit în fața hubloului cel mare şi am privit afară. Beznă şi stele. Am atins sticla. Era călduță.

Unde sunteți? De ce vă ascundeți? Erați dornice de întâlnire şi acum nu vreți să vorbiți cu mine...

Un avertisment sonor m-a anunțat că am un mesaj.

„Totul în ordine?”

Era Grig.

„Da, tot corect. De ce întrebi? Mă spionezi cumva?”

„Poruncă de la stăpânire... am pus pelicule senzoriale pe fiecare hublou.”

„Aşa, şi?”

„Hai, nu fi uricioasă... am primit atenționare când ai atins hubloul şi am crezut că s-a întâmplat ceva.”

„Dacă tot te-ai ostenit să mă necăjeşti, ia mă necăjeşte tu şi cu informațiile despre harta mea. Ai avut timp de ea?”

„Cum să nu! Tunguska-1908 îți spune ceva?”

„Ca să vezi... Da! Meteoritul care a explodat deasupra pădurii. La Academie ne spuneau că dacă nu exploda în aer ar fi ras jumătate din emisfera nordică.”

„V-au spus şi de ce a explodat aşa de sus?”

„Cică nu s-a reuşit găsirea unei explicații plauzibile.”

„Îți spun eu... Localnicii au văzut un soi de curcubeu ce a țâşnit din pădure şi a cuprins meteoritul... Tare mi-i mie că vizitatorii noştri nu-s străini de acel eveniment. Au mai spus că, după aceea, o săptămână încheiată şi-au făcut de cap luminile nordului.”

„Cu atâtea reziduuri în atmosferă nici nu-i de mirare. I-ai spus căpitanului?”

„Da. S-a minunat şi atât.”

„Mulțam!”

„Să-ți fie de bine şi poate... de folos. Gardă uşoară.”

„Să fie!”

Sătulă de atâtea mistere, mi-am deschis readerul şi m-am aşternut pe citit.

***

Semnalul sonor zvâcnea insistent. Pe ecran au izvorât imagini de la senzorii instalați de Grig în seră. Am multiplicat semnalul la toate consolele de pe navă şi am declaşat alarma. Fără să stau pe gânduri am cuplat protecția specială pe uşa punții de comandă şi am pornit în fugă spre seră.

Am ajuns prima. Plantele se zbăteau de parcă erau cuprinse de spaimă. Am aprins toate luminile. În jurul meu mii de flori îşi desfăceau şi îşi închideau petalele, frunzele se mişcau haotic şi tulpinile unduiau fără noimă.

De ce v-ați speriat? Ce este?

Am simțit un curent de aer rece ca gheața venind de la nivelul următor.

Depresurizare!?!

Am smuls de pe peretele de la intrare o mască de oxigen şi am urcat. Față de iureşul de jos, aici totul era nemişcat. Presiunea aerului – normală.

Ce naiba?

Am coborât. Între timp au ajuns şi ceilalți. Se uitau cu ochi mari la plantele fremătânde. Am înaintat spre centrul serei. Un vârtej amenințător ridica apa din bazin şi o împrăştia în toate părțile.

Ceva le-a supărat, dar ce?

Mi-am adunat tot curajul şi am întins mâna spre vârtej. S-a oprit brusc lăsând apa să cadă dintrodată.

— Calm! Aşa, fii cuminte! Nu ai de ce te teme! Sunt aici! Gata, gata!

— Laura, nu te apropia prea mult, îmi strigă gâtuit Irina.

— Gata, fii cuminte... Linişteşte-te...

Toată forfota din seră se potoli. Doar o tufă de salvie se mai scutura nervos.

— A trecut, vezi? Nu-i nici un pericol, încercam îmbunez creatura pe un ton liniştitor.

O formă acoperită cu polen de toate culorile se ridică din ghiveci. Pluti câteva secunde şi veni direct spre mine. Cu gândul la mica sferă ce mi se odihnise în palmă, l-am dojenit cu glas domol:

— Uită-te la tine, te-ai mozolit tot...

A plonjat în bazin împroşcând cu stropi podeaua din jur. Când a ieşit era îmbrăcat într-o pulbere fină ca de sidef.

— Aşa, uite ce fercheş eşti acum! Îmi place!

În spatele meu s-a iscat o rumoare.

Acum v-ați găsit!

M-am întors să văd ce se petrece. Am apucat să văd obrazul pătrat al lui Severin şi un flash luminos desprins din arma pe care o ținea în mână. Am calculat rapid în minte...

Vrea să ucidă creatura!

Din instinct m-am aruncat în calea razei... Am văzut chipurile îngrozite ale colegilor, pe Bădia lovindu-l cu sete pe soldat... Arsura mi-a cuprins pieptul sufocându-mă... Am simțit podeaua dizolvându-se sub picioare... Pluteam în întuneric...

Glasul lui Ivan se auzea de departe:

— Laura, să nu mori, auzi? Să nu... Deschide ochii! Mă auzi?

Vedeam doar o umbră deasupra mea.

— Să nu plângi, i-am şoptit.

***

Pluteam de ore întregi fără țintă, în întuneric, când o pace bizară s-a lăsat peste sufletul meu. În sfârşit îmi găsisem direcția. Acum, busola mea indica cu precizie calea ce aveam de urmat.

Nici urmă de frică.

Totul era clar. Îmi vedeam oglinda sufletului ca pe un lac de munte. Ape limpezi în care se reflectă munții din jur şi cerul fără nori. Nici un val, nici o undă care să tulbure suprafața nemişcată.

Sunt aici!

Deasupra apei, fără a-i atinge luciul, căpăta formă una din creaturi. Părea să fie doar un nor la suprafața apei. Am stat o vreme tăcute, studiindu-ne reciproc.

Arată-ți chipul!

Din vălurile unduitoare se contură un chip ca de femeie.

Adevăratul chip!

Ceața se destrămă. Nici o adiere, nici un sunet. Nici o imagine nu tulbura peisajul.

Ăsta-i adevăratul tău chip?

DA!

Răspunsul veni direct în creier. Nu cred să fi auzit ceva. Creierul a reacționat ca şi cum răspunsul era deja acolo.

Cine eşti?

O pasăre săgetă cerul.

Nu poți fi doar o pasăre. Ce eşti?

Din senin luciul apei începu să se vălurească. Undele concentrice să răspândeau pe toată suprafața.

Eşti spirit?

Împinse de o forță nevăzută, undele deveniră valuri şi loveau cu furie malurile.

Eşti energie?

Apele rămaseră încremenite. Stropi limpezi încununau valurile ce înghețaseră păstrându-şi fluiditatea.

Nu înțeleg, arată-mi mai mult!

Plutind deasupra apelor, o sămânță plesni lăsând lăstarul să se înalțe spre lumină.

Mai mult!

În vârful lăstarului, o floare îşi deschise petalele.

Mai mult!

Un fluture zbură dintre petale şi se înălță în văzduh.

Ce vrei să spui?

Un prunc chicoti gingaş.

O clipă cât o veşnicie. O veşnicie cât o clipă. Timpul îşi pierdu sensul.

Gândeam febril, ca în faţa unui sfinx din poveşti. Părea o cimilitură:

Ce forţă face sămânţa să încolţească, floarea să înflorească, fluturele să zboare şi pruncul să... râdă?

O veşnicie cât o clipă. O clipă cât o veşnicie.

V I A Ţ A!

Un curcubeu unduitor se revărsă peste oglinda sufletului meu şi timpul se urni din loc.

SFÂRŞIT

OPINII

„Guranda” mileniul III

(de Mircea Nanu Muntean)

Pentru cei mai tinerei, Guranda (dacă au auzit de ea) este istorie. Pentru cei mai măricei (eu de exemplu - vreo 65 de primăveri) sunt fapte trăite. Şi câte multe altele asemenea. Dar să revenim la oile noastre.

— Georgeee, unde ne-ai băgat? Maşina lăsată la asfalt, restul drumului cu *asfaltul* moale (pe aici i se zice glod). După atâta ploaie nici nu se putea altfel. Intrăm în *groapa* Rădăşenilor. Şi după regrete tardive de a nu fi luat cizme de cauciuc, în faţa ochilor se deschide un colţ de rai. Sub un deal împădurit, între livezi, două clădiri de vis şi un grup de tineri entuziaşti şi curioşi.

— Cine or fi ăştia de-au venit de la Suceava?! Vindecătorul, Bogdan şi ăsta cu barbă. Pe George îl ştiau deja.

Gazdele nu ştiau ce să mai facă pentru onoarea de a fi venit la ei. Adevărul este că cei onoraţi eram noi.

— Poftiţi la masă! Începe bine. Mâncare bună, gazde primitoare, copii care au scris câteceva. George le dăduse temă.

Şi a început tabăra. Defapt deja începuse cu două zile înainte. Vindecătorul citeşte un fragment din următorul lui roman. Urmează discuţii - şi nu puţine - despre statutul de scriitor, despre eventuale reţete de a scrie, şi multe, multe altele. Costică Horbovanu, care venise de dimineaţă, completează cu experienţa lui de publicist vechi (nu am vrut să spun bătrân).

Ramona şi Călin mişunau pe lângă noi, nemaiştiind cum să ne intre în voie. Dar cum, înclin să cred, nu suntem simandicoşi, lucrurile au început să intre în normal. Copii frumoşi, deştepţi şi

cuminți (iată că există şi aşa ceva), ne-au făcut să le împărtăşim cu plăcere din experiența noastră. Seara, proiecții de film. SF bineînțeles. Nu cred că dă bine să amintesc aici de ceva beri intermediare.

Târziu în noapte, ne retragem fiecare la culcuşurile noastre. Nu mă întrebați cum am dormit. Nu ştiu. Am dormit.

Şi a început o nouă zi.

Mic-dejun, mica inerție de dimineață şi la treabă. Unii dintre noi au citit deja. Acum citesc copiii. Suprize plăcute. Unele schițe sunt chiar publicabile. Fără prea multe ajustări. Program lejer şi... Poftiți la masă! Program lejer şi citesc şi eu din dicționarul publicat în HB-scrisuri (***HB-scrisuri - prima antologie a Clubului de Inițiativă Literară***, *Mihaela Marcu (editor), ed. Cygnus, 2013*). Distracția este în toi. Copii primesc premii. Bineînțeles cărți din Colecția CIL. Tot cărți primesc şi gazdele pentru incipienta bibliotecă a **Academiei Pământul Viu**. Şi să nu uit. Primim vizita unui grup de profesori. Unde sunt profesori este şi temă. Pictați un extraterestru. Şi aşa a luat naştere şi o mică expoziție.

Seară. Cină. Film.

Şi a venit ziua a treia. Pentru mine, plină de regrete. Prea scurtă. Trebuie să plecăm acasă. Sigur vom reveni în

Tabăra de SF&Fantasy ASPHAR.

ESEU

Cunoaştere şi credinţă

(de Marcel Gherman)

Adepţii raţionalismului consideră că atunci cînd adevărul este exprimat sub o formă inteligibilă, acest adevăr este credibil în mod necondiţionat. Cu toate acestea, uneori se poate întîmpla ca, aflîndu-ne chiar şi în faţa revelaţiei supreme sau a adevărului ştiinţific absolut, să nu dorim să le acceptăm. Acest aparent paradox reprezintă de fapt o sabie cu două tăişuri. Într-un sens, el asigură libertatea individuală şi prezenţa în fiecare om a unei părţi invulnerabile la toate forţele din lume. Libertatea de autodeterminare persistă indiferent de forţele de convingere implicate.

Această stare de fapt ne condamnă, în acelaşi timp, la o indeterminare perpetuă. Seneca afirma că nu există blestem mai mare decît cel de a nu fi niciodată satisfăcut, totuşi chiar şi nedeterminarea poate constitui un mod de viaţă. Să nu ştii niciodată nimic *la sigur*, să fii mereu deschis pentru noutate şi schimbare ar fi o existenţă pasionantă. O lume plină de surprize în care orice este posibil, un teren de explorare inepuizabil, iată modelul utopiei perfecte. Indeterminarea totală este probabil cel mai înalt grad de libertate.

Posibil, unica formă de determinare spre care tindem este cea de „a şti la sigur că nu ştim nimic”. În timp, unica constantă este schimbarea. Aceasta înseamnă că nu vor exista nicicînd situaţii de impas insurmontabile. Natura va găsi întotdeauna o soluţie. Prezenţa în lume a elementului incognoscibil şi indeterminat apare astfel ca o necesitate vitală. Un viitor şi un destin absolut previzibil ar echivala cu o sclavie perpetuă pentru spiritul uman.

Nu întîmplător eliberarea de lanțurile predestinării şi ale cauzalității (*karma*) ocupă un loc central în preocupările disciplinelor spirituale orientale. De altfel, pericolul pe care-l exercită oracolele şi preştiința a constituit şi una din temele abordate în romanul science-fiction „Dune" al lui Frank Herbert. Şi logica rigidă ascunde anumite pericole. Firul deducției îl poate conduce pe om la propria distrugere, care se poate dovedi a fi foarte logică.

Imprevizibilul face parte din esența naturii umane, din miezul ființei noastre. Profetul indian Sankaracharya a afirmat că toate realizările sînt nesemnificative fără explorarea şi stăpînirea sinelui, ca instrument al cunoaşterii, discriminării şi acțiunii. Acest enunț ne aduce în memorie preceptul delfic *Noscete ipsum.* Aflăm aici o conexiune între spiritualitatea orientală şi originile raționalismului european. Stoicismul latin, reprezentat de Seneca, s-a inspirat din ideile grecului Epicur. Unii specialişti au trasat paralele între *beatitudinea* epicuriană şi noțiunile buddhiste şi hinduse de *Nirvana* şi *Samadhi*.

Cunoaşterea rațională şi experiența sînt două componente indisolubile care în ansamblu revelează adevărata natură a lumii. Dualitatea dintre sentiment şi rațiune este considerată esențială atît în Occident, cît şi în Orient, fiind enunțată prin termenii *Bhakti* şi *Jnana* în sanscrită, dar şi prin noțiunile de *philos* şi *sophia* în greacă. Experiența poate fi transpusă într-o cunoaştere rațională, după cum şi cunoaşterea logică poate oferi un sens rațional pentru devoțiune.

Explorarea sinelui ocupă de fapt un rol important în toate culturile lumii. Religiile oferă principiul periplului inițiatic ca pe o soluție la această dilemă a cunoaşterii şi credinței, ca pe o experiență vie capabilă să ne facă să dorim să credem. De la transfigurarea creştină pînă la ritualurile de inițiere ale şamanilor siberieni, la zborurile extatice induse de planta amazoniană *yage*, la *Timpul Visului* al aborigenilor australieni, toate aceste experiențe conduc spre o cunoaştere profundă, spre o formă de *înțelegere* ce nu poate fi exprimată prin limbaj verbal, dar care este *simțită* ca pe un sentiment de plenitudine şi împlinire. Rămîne incert dacă este necesară sau nu transpunerea acestei

experienţe într-o formă raţională, dar în orice caz, ea se presupune a fi superioară oricărei interpretări logice, anume prin faptul că este o evadare din logică.

De regulă, călătoriile iniţiatice sfîrşesc acolo de unde au început. Protagonistul unui periplu se pierde pentru a se regăsi şi tinde să cunoască partea de umbră a lucrurilor. În momentul în care îşi înfruntă antipodul, fie că este vorba de un adversar personificat sau de o forţă impersonală din natura sa interioară, în acest moment de tensiune maximă eroul află un echilibru superior care se menţine în dezechilibrul extrem şi care nu poate fi pierdut. Asemenea cavalerului mitic care răpune dragonul, participantul la periplu îşi învinge nesiguranţa şi după această *eclipsă de credinţă* el revine cu o încredere redobîndită.

Uneori credinţa anticipează cunoaşterea şi funcţionează ca o sursă de energie. Religia creştină arată că omul îşi poate atinge împlinirea chiar şi atunci cînd este ghidat doar de ea. Intuiţia credinţei conduce la o confirmare directă a adevărului.

Periplul interior poate avea rezultate la fel de importante ca şi cel exterior. Religia hindusă propune în Bhagavad Gita două căi de realizare spirituală. Prima este cea a acţiunii, iar cea de a doua, superioară, dar şi mult mai dificilă, constă din cunoaşterea, prin practicarea introspecţiei, a unui adevăr interior care sfidează conflictele şi suferinţa lumii materiale. Doctrina Vedanta, considerată drept o formă finală a evoluţiei gîndirii indiene, afirmă că spiritul uman este deja perfect, iar separarea şi multiplicitatea din lume sînt doar o aparenţă (*maya*), originea suferinţei fiind ignoranţa (*avidya*). Întregul se conţine în formă latentă în parte şi tot de ce avem nevoie pentru a ne realiza se află deja în noi. Anumite doctrine filosofice indiene afirmă chiar că scopul final al tuturor acţiunilor este acumularea cunoaşterii şi că însuşi procesul cunoaşterii este o acţiune.

Din această perspectivă, periplurile imaginare în care abundă creaţiile culturale din toate timpurile sînt capabile să provoace transformări dramatice prin simpla evocare a acestui adevăr interior. O tragedie antică, o simfonie, un roman clasic sau o pictură din Renaştere apelează la o formă superioară de înţelegere intuitivă.

Cunoştinţele obţinute prin modalităţi obişnuite au doar rolul de repere temporare. Referindu-se la ele, Wittgenstein a afirmat că odată ce ajungem „sus”, „scara” trebuie aruncată. Să ştii ceva la sigur e un lucru foarte serios. Dacă cunoaşterea este putere, atunci o cunoaştere obiectivă absolută ar echivala cu o putere absolută şi ar deveni un adevăr imuabil pentru întreaga lume. Marea dilemă constă însă în a găsi un echilibru între opţiunile unui individ şi libertatea altora de a le accepta.

Teoria conspirației.

Pentru o ultimă revoluție

(de Alexandru Dan)

Ultima lor strategie este să ți se ia totul şi să nu ți se restituie nimic decât în măsura în care vei şti să-ți ceri fiecare element înapoi.

Trebuie să fi înțeles şi să explici corect care sunt acestea şi ce înseamnă fiecare, astfel că numai în măsura în care vei reclădi virtual totul vei primi înapoi ceea ce ai avut.

Şi apoi, va fi necesar să-ți menții atitudinea, să o iei mereu de la capăt.

Iar când vei obosi şi vei abandona se va spune că dorința ta suverană a fost respectată.

Tu eşti cel căruia i se pun fără sfârşit întrebări (de ce oare?) şi ai dreptul să trăieşti numai în funcție de răspunsurile pe care le dați, tu şi alții ca tine, în vreme ce argumentul numărului celor mulți, care vor obosi mai repede şi vor abandona, va fi asmuțit împotriva ta…

În cazul în care vei fi băgat în seamă, vei fi pus să explici: Cu ce ți s-a greşit? De ce s-a greşit? Trebuie să revezi toată situația, să reiei conexiuni logice (străine ori şterse de timp), să mergi din nou pe firul istoric al evenimentelor (ca şi cum acestea au contat pentru ei chiar şi atunci când au avut loc) şi să demonstrezi că, indubitabil, au greşit, altfel va trebui să-i suporți în continuare în viața ta.

Tu eşti înțeleptul care trebuie, sisific, să caute pietrele nebunilor în apă… Fără timp pentru a-ți gândi propria viață, pentru a o trăi.

Şi încă, e foarte probabil ca, în cazul în care vei primi, totuşi, ceva înapoi, să fie vorba numai de lucruri palpabile neînsemnate, şi nu de cele simple, naturale şi de bun simț la care, teoretic, ai un drept incontestabil.

Dar acestea din urmă sunt apanajul personalității umane, pe când tu acum nu mai eşti decât un cont, un număr uşor de a fi pus oricând în imposibilitatea de a-ți dovedi acțiunile – în definitiv, cine îşi poate contabiliza, cu rigurozitate, propriul trecut? – şi asta mai ales în contextul suprapunerii crescânde a lumii virtuale cu cea reală.

Atunci când, totuşi, ți se oferă posibilitatea de a alege, vei observa că, de fapt, nu ai la dispoziție decât o paletă îngustă de variante ce se doresc a fi alese de tine. Şi, pentru că altfel ar fi prea complicat, ți se sugerează indirect, dar fără drept de apel, să taci şi să te "aliniezi".

Scena publică (şi nu numai cea națională) pare să semene tot mai mult cu un imens meci de wrestling, în care orice mişcare, orice dialog se desfăşoară după scenarii prestabilite, cât mai plauzibile şi mai "prietenoase", astfel încât orice prezență autentică, străină de regia generală, să cadă „de la sine" în desuetudine.

Ordinea existentă şi direcția în care se merge sunt cele mai bune, iar costurile, după cum ne-au învățat ultimele războaie, sunt colaterale.

Manipulările nu mai vizează modificarea comportamentului nostru, ele având adesea doar rolul de a justifica marile mutări ce urmează să se facă.

În cazul în care vei observa lucruri ce nu trebuie observate şi vei cădea în păcatul de a te opri din goana colectivă întorcându-te să priveşti înapoi, în cazul în care vei descoperi niscai adevăruri ascunse undeva dincolo de raza reflectoarelor oficiale sau dimpotrivă, în necunoscutul inimii tale, obligate să poarte perpetuu în adâncul ei corpul străin al acestui tip de societate implantat nu se ştie de când, ei bine, toate aceste atentate la bunăstarea globală te-ar putea transforma pe loc într-un suspect periculos.

La nivelul individului (şi, prin extensie, la nivel social) pare a fi tot mai mult încurajată egalitatea între facultăți şi funcții, astfel încât niciuna din acestea să nu fie mai îndreptățită să conducă ansamblul decât celelalte – sau, mai precis, fiecare, în egală măsură, să-şi poată asuma rolul de conducător. Astfel, rațiunea, conştiința, starea de conştiență însăşi se văd ajunse simple componente aflate la cheremul fiziologicului orb. Şi, pentru că ceva trebuie totuşi să hotărască direcția întregului sistem, principiul director în chestiune ar putea purta numele de „interes comun", obiectiv în permanență definit de cei ce se ascund, neştiuți, în spatele acestuia.

În acest context, lucruri vechi, ştiute rele, rejectate în trecut de semeni de-ai noştri responsabili se autopropun iar şi iar, încercând să te convingă că „nou" ar însemna de fapt „neîncercat" şi „încă neadoptat".

Dacă, în ultimă instanță, progresul ar fi fost ceea ce credeam noi cândva că este, şi nu acest război etern, ce transcede istoria, a două idei fundamental opuse!

Multe revoluții au existat în istorie şi multe sisteme sociale au apărut ca răspuns la acestea, sisteme din ce în ce mai puțin vulnerabile (în mod oficial) în fața criticilor privind libertățile şi drepturile exterioare ale individului, însă ultima şansă pentru o ultimă revoluție constă, mai întâi, în înțelegerea necesității unei revoluții interioare, care să restaureze dimensiunile generatoare de coerență şi demnitate ale omului, fără de care orice revoluție exterioară poate fi oricând furată.

Numai o astfel de revoluție, la nivel individual, în lumina (re)descoperirii valorilor şi aspirațiilor spirituale ca factor de eliberare de tirania oarbă a impulsurilor, tentațiilor inferioare şi a capcanelor inerente existenței, numai acest fel de eliberare, aşadar, ne va ajuta să rupem legăturile nevăzute ce ne-au transformai în marionete uşor de stăpânit prin pâine şi circ, asigurând succesul revoluției autentice şi finale la nivel social.

Autorul îşi prezintă cartea

Fier vechi

(de George Lazăr)

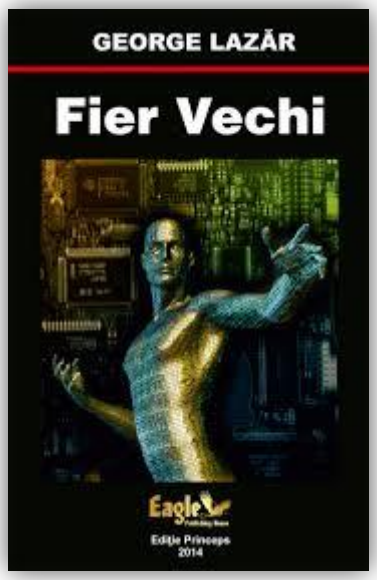

Romanul **Fier Vechi** a apărut de la sine. Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva. Ar fi trebuit să fie o nuvelă, cu acelaşi titlu, pentru antologia tematică a Antuzei Genescu, care a apărut la Nemira sub titlul *Călătorii în Timp*. Numai că povestea a prins viață proprie şi a început să se dezvolte singură, depăşind cu mult limitele unei nuvele.

Am renunțat, de ceva vreme, să îmi plasez acțiunea şi personajele în locuri din afara țării, exceptând situațiile în care firul epic impune asta. Procedez aşa nu din prisos de patriotism ci pentru că totul devine mult mai veridic în momentul în care scriu despre locuri pe care le ştiu bine iar eroii mei sunt construiți după persoane pe care le cunosc. Totodată m-am convins că fantasticul poate fi găsit oriunde în România şi nu trebuie neapărat importat din State.

Aşa am procedat şi în **Fier Vechi**. Cartea are ca personaje principale trei tineri români, studenți aflați în vacanță, care descoperă resturi de hardware vechi şi listingul unui program scris în urmă cu un sfert de secol. Curioşi şi pasionați, aşa cum

numai la o anumită vârstă este posibil, ei reconstituie paşii făcuți în trecut de cel care a proiectat acele echipamente. Acțiunea începe într-un orăşel de provincie, la fel ca atâtea altele, numai că este antrenată ca de un vârtej ale cărui spirale cresc şi cresc până ajung să afecteze definitiv şi dramatic viitorul.

Povestea paralelă, care deschide fiecare capitol, se petrece într-o cu totul altă lume, într-un plan spiritual profund, aparent fără nici o legătură cu povestea principală. Las cititorului bucuria să descopere când cele două planuri se intersectează.

Fier Vechi este un roman retro ciberpunk, de călătorii în timp şi de realități paralele. L-am scris nepretențios, pentru a fi uşor de citit iar cei care l-au lecturat deja au recunoscut că nu l-au lăsat din mână până nu l-au terminat.

RECENZII

„Vegetal”

de Dănuț Ungureanu şi Marian Truță

(recenzie de **Teodora Matei**)

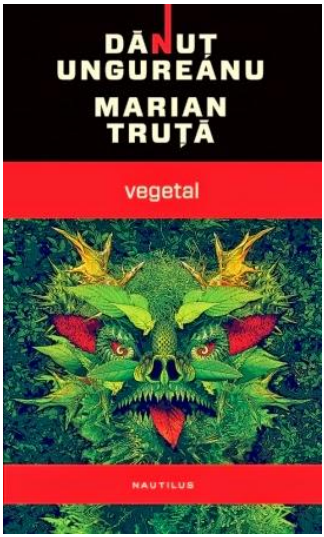

Pe când aveam vârsta personajului, credeam că scriitorii sunt nişte oameni speciali, care lucrează cu mânecile suflecate într-o lume aparte, care nu se intersecta cu a noastră, a cititorilor. Îl vedeam cu ochii minții pe Creangă aşezat gospodăreşte la masa de lemn, scrijelind cu pana la lumina lămpii. Tot pe atunci învățam pentru treapta întâi şi nu înțelegeam sintagma care ni se băga pe gât la comentariile „Amintirilor”: „copilăria copilului universal”. N-o înțelegeam pentru că nu crescusem la țară, nu mă cățărasem în copaci, nu mă scăldasem decât la ştrand şi nu-mi dăduse prin cap să vând nimic la târg.

”Vegetal” e un fragment din viața unui adolescent. Aparent, în comunitatea lui, e singurul. (Ina nu se pune pentru că e fată şi deja începe să aibă apucături de femeie afurisită.) Asta îi conferă unicitate şi îi dă dreptul să imagineze diverse ieşiri din situații limită. Milu are naivitatea şi curățenia copilului muncit, pentru care fericirea e un ştiulete de porumb plin de mici bucurii precum boabele fragede, numai bune de pus la copt. Personajele sunt descrise franc, fără menajamente. (La vârsta aceea vede alb sau

negru. Nuanțele de gri apar mai târziu, când înțelege că lumea e mult mai mare decât își imaginase.) Replicile acestora sunt reproduse în aceeaşi manieră, uneori fără a fi înțelese. De câte ori n-am repetat cuvinte auzite la cei mari numai pentru că sunau într-un anume fel? Are prieteni imaginari care îl urmează şi îl încurajează.

În afară de povestirea la persoana întâi a unor evenimente din lumea satului - de câmpie, în acest caz - romanul mai are ceva în comun cu „Amintirile”: oralitatea. Nu e poveste scrisă, ci o serie de întâmplări istorisite. Milu cade în cur, nu în fund, pentru că aşa îi povesteşte Inei, nu scrie o compunere cu cuvinte alese. Apelativul „Fă, Ină!” cade într-un moment în care n-avem cum să nu-l citim cu zâmbetul pe buze. Dar asta-i pură întâmplare.

Ce m-a speriat este faptul că timpul romanului are un trecut cu Daniela şi Aşchiuță, ceea ce ar putea fi prezentul nostru. Încă mai cred că scriitorii sunt nişte oameni speciali, dar am descoperit că lumea lor e aceeaşi cu a noastră, doar văzută cu alți ochi. Vorbesc despre cărțile lor la fel de frumos cum le scriu. Unii dintre noi visăm să fim scriitori. Avem nişte idei, legăm nişte cuvinte şi suntem entuziasmați. Apoi citim romane de genul acesta şi ne descoperim un „mucea-flaimucea”, gură-cască la discuțiile celor mari, un fel de Milu în fața bravului Tractorist.

În cazul de față, încă mai merg pe sârmă şi nu ştiu în ce parte să sar: unde-i realitatea, unde nu-i. De fapt, cred că n-o să sar, pentru că povestea şi-ar pierde farmecul. Îmi amintesc nişte cuvinte din prefață: construiesc şi deconstruiesc. Rămân pe sârmă. Aş mai scrie, dar nu vreau să stric plăcerea altor cititori de a se descoperi pe o linie de hotar. Aş pune, totuşi, o întrebare: A avut sau nu loc Apocalipsa Verde?

Ce a adus nou: îmi era dor de o scriere curată, românească.

Cu ce am rămas: „Gândurile omoară amintirile.”

„Gradinile scufundate”

de Bruce Sterling

(recenzie de Alexandru Lamba)

Într-un peisaj marțian în curs de terraformare, disputa dintre clanurile menținute în starea de pseudo-prizonierat are ca miză accederea la nivelurile superioare şi avantajele aferente. Solul planetei roşii joacă astfel şi rolul de câmp de bătălie şi de obiectiv final, căci acel clan care, prin mijloacele tehnice proprii, reuşeşte cea mai spectaculoasă transformare, câştigă confruntarea. Nu există reguli impuse, imaginația şi spiritul estetic fiind singurele limitări ale actului creator. Ținutul ostil trebuie transformat într-o grădină edenică. Nimic mai nobil şi mai minunat, nu-i aşa? Ba da, dacă nu luăm în considerare un mic amănunt: deşi solul planetei este imens şi neprimitor, acea mică porțiune aleasă pentru a fi supusă transformării este deja terraformată. Vegetația şi fauna abundă, iar pentru a face loc noii vieți, cea veche trebuie eliminată. Primul pas al instalării noului ecosistem este distrugerea celui existent, deja stabil şi funcțional, ajuns la maturitatea care-i permită să se autoîntrețină.

De ce? Nu te întreba! Acestea sunt regulile Regaliştilor, iar dacă doresc să părăsească vreodată promiscuitatea vieții de jos, participanții ar face bine să le respecte. Ceilalți nu vor ezita.

Dar ce se va întâmpla când vor realiza că ceea ce au distrus reprezenta mult mai mult decât fuseseră lăsați să creadă? Le va păsa? Dar arbitrilor Regalişti? Sau, ca peste tot în societatea umană, drumul spre propriul interes va trece peste cadavre?

Michael Bruce Sterling

(n. 14 aprilie 1954) este un scriitor de Science-Fiction american cunoscut pentru romanele sale şi pentru lucrul la antologia Mirrorshadea. Opera sa a ajutat la definirea genului Cyberpunk.

Povestirea „Grădinile scufundate” se poate citi în CPSF Anticipaţia numărul 15.

Tot acolo veți putea citi şi povestirea „Cer furat” a lui Emanuel Grigoraş, o fascinantă scriere fantastică înrădăcinată în miturile şi credințele populare ale folclorului românesc.

Demnă de menționat este şi povestirea „O bandită” de Joe Abercrombie, deşi nu are nimic în comun cu SF&F-ul, fiind o operă western clasică.

Artă imaginară

Mişulică la tabăra SF&F ASPHAR

(de Mircea Nanu-Muntean)

Au venit...

Au aterizat...

I-am văzut...

Ei sunt aici...

Au participat...

Sunt peste tot...

Sunt printre noi...

Cărți proaspete, autori autohtoni III

Recomandările lunii:

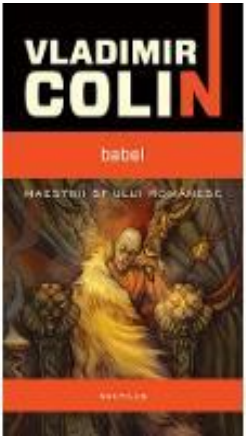

Vladimir Colin - Babel
(Editura NEMIRA)

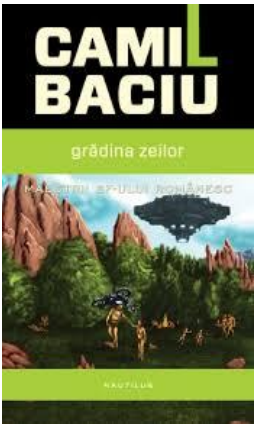

Camil Baciu - Grădina Zeilor
(Editura NEMIRA)

Mircea Naidin –
Naşterea literaturii Science Fiction
(Editura MILLENNIUM)

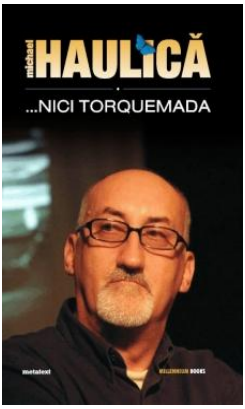

Michael Haulicã - Nici Torquemada
(Editura MILLENNIUM)

Dănuţ Ungureanu - Alţi români deja deştepţi
(Editura TRITONIC)

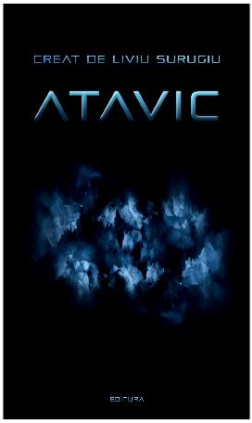

Liviu Surugiu - Atavic
(Editura TRITONIC)